

ชาติวงศ์วิทยา

ว่าด้วยชนชาติเผ่าต่าง ๆ ในประเทศไทย

ข้าราชการพลเรือน ดำรง และทหาร กองบัญชาการ
ปราบปรามคอมมิวนิสต์

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

๕๗๒.๙๕๙๓ พลเอก บริบูรณ์ จุฑะจาริกต์
ด ๓๓๗ ชบ

ณ เมรุหน้าพลับพลาอิสริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส

วันที่ ๑๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๙

หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติฯ ๑ ครั้ง

ชาติวงศ์วิทยา

ว่าด้วยชนชาติเผ่าต่าง ๆ ในประเทศไทย

ข้าราชการพลเรือน ตำรวจ และทหาร กองบัญชาการ

ปราบปรามคอมมิวนิสต์

หอสมุดแห่งชาติ

กรมศิลปากร

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

หอสมุดแห่งชาติจังหวัดภูเก็ต

พลเอก บริบูรณ์ จุฑะจาริก

ศาสตราจารย์ธรรมกิจ

ณ เมรุหน้าพลับพลาอิสริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส

วันที่ ๑๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๙

ชาติวงศ์วิทยา
ว่าด้วยชนชาติเผ่าต่างๆ ในประเทศไทย

พิมพ์ครั้งแรก

ในงานพระวชิราภิเษก
พลเอก ขวัญสวัสดิ์ จุฬารัตน์

พ.ศ. ๒๕๐๘

เลขห้อง ๓๓

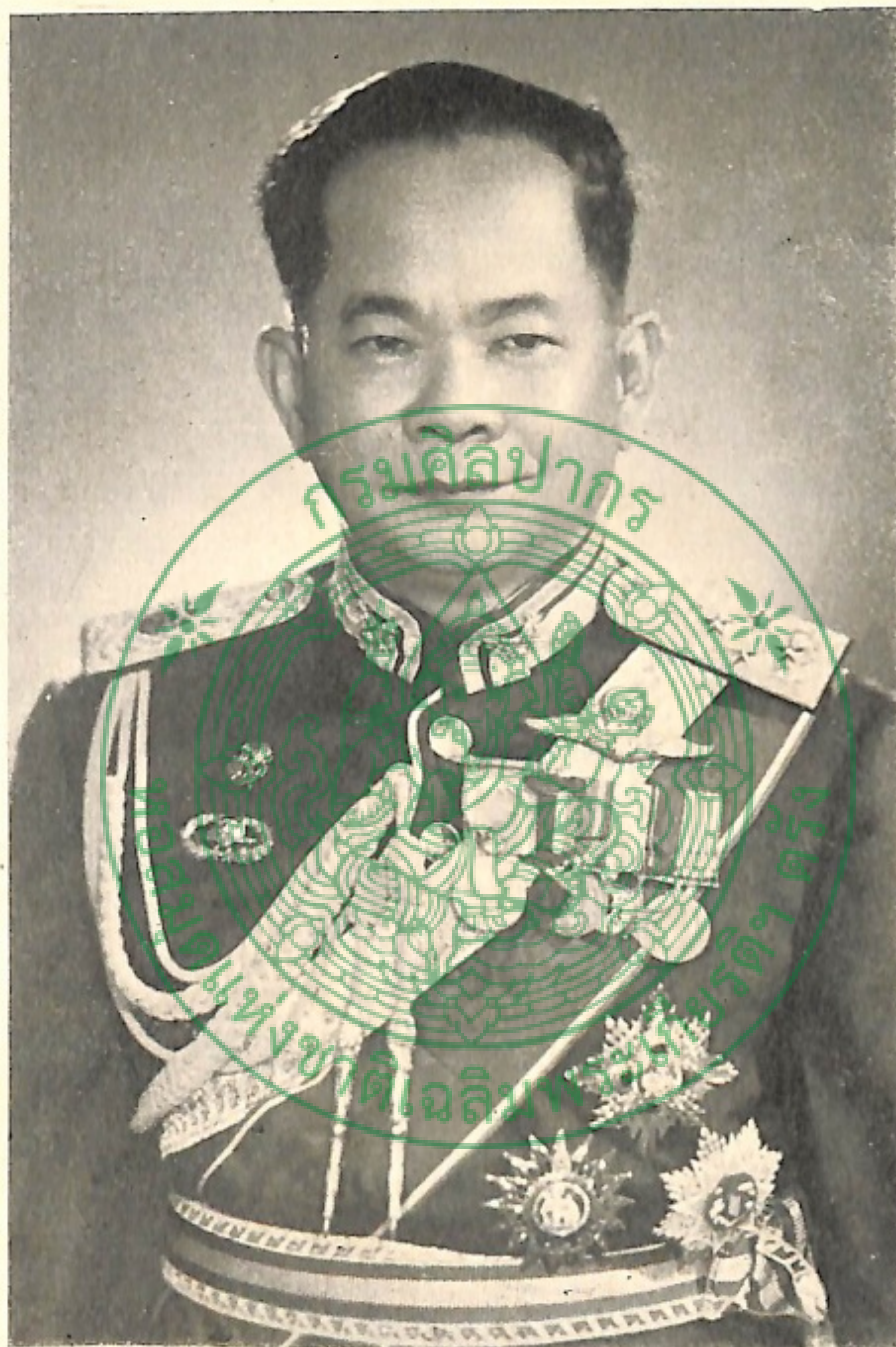
เลขหมู่ ๕๖๑.๑๕๑๖
ค ๖๖๔ ๖๖

032371

เลขทะเบียน น.๓๐ น.๖๖๗ ๓๓.

พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด อักษรเจริญทัศน์ แผนกการพิมพ์

■ ๒๒-๒๓ ถนนบำรุงเมือง กรุงเทพฯ โทร. ๒๔๐๒๘
■ ๒๒๖ ถนนสุขุมวิท กรุงเทพฯ โทร. ๒๕๐๑

พลเอก บริบูรณ์ จุลจาริตต์

ชาติตะ ๒๗ มีนาคม ๒๔๕๓

อนิจกรรม ๓๑ สิงหาคม ๒๕๐๕

ชีวประวัติ

พลเอก บริบูรณ์ จุละจาริตต์ เกิดเมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๕๓ ตรงกับวันจันทร์ แรม ๑๓ ค่ำ เดือน ๔ ปีจอ จุลศักราช ๑๒๗๒ ณ บ้านตำบลบางรัก อำเภอบางรัก จังหวัดพระนคร เป็นบุตรนายหลุยจ้อย จุละจาริตต์ นางเพชร จุละจาริตต์ นามปู่ นายจ้อย จุละจาริตต์ มีพี่น้องเรียงตามลำดับ ดังนี้

๑. คุณหญิงวรรณศาสตร์พลยุทธ
๒. นางศรีรัตน์ สมานอกัน
๓. นางนวลจันทร์ อภัยพนธ์
๔. พ.ต. แสง จุละจาริตต์
๕. พลเอก บริบูรณ์ จุละจาริตต์
๖. นายบำรุง จุละจาริตต์
๗. นางอุกม พิศพลบุตร
๘. นายพนกักดิ์ จุละจาริตต์
๙. นายไทยเลิศ จุละจาริตต์
๑๐. นางสมบูรณ์ ธีระพงษ์

การศึกษาชั้นสามัญได้เข้าศึกษาที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียล สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๗ และสำเร็จมัธยมปีที่ ๘ แผนกภาษาที่โรงเรียนอัสสัมชัญ

แรกเข้ารับราชการทหารเป็นนักเรียนนายร้อย เลขที่ ๓๔๒๒ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๔๗๒ ขึ้นทะเบียนทหารประจำการ วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๔๗๒ เพราะเมื่อเข้ารับราชการกองการ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๔๗๒ นั้น ยังไม่ได้ขึ้นทะเบียน สอบไล่วิชาในโรงเรียนนายร้อยทหารบกได้ชั้น ๔ เมื่อ

พ.ศ. ๒๔๗๕ สำเร็จการศึกษาฝ่ายเสนาธิการทหารบก ชุดที่ ๒๖ พิเศษ

พ.ศ. ๒๔๘๖ - ๒๔๘๘

เปลี่ยนจากการนับถือศาสนาคริสต์มาเคารพนับถือศาสนาพุทธตาม
แจ้งความทหารที่ $\frac{๔๓/๔๔๑๘}{๒๔๘๔}$ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๔๘๔

วุฒิการศึกษาเพิ่มเติมเมื่อเข้ารับราชการแล้ว ได้เข้าศึกษาใน
วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร กรมเสนาธิการ กลาโหมชุดที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๐๑
สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรและได้เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เสนอวิทยาลัย
ป้องกันราชอาณาจักร เรื่อง “จีนคอมมิวนิสต์”

การสมรส

ได้ทำการสมรสกับนางสาว ลออ ทรรทรานนท์ ซึ่งเป็นบุตรของ
พระวิชิตอัครีการ (นริ่ง ทรรทรานนท์) และนางวิจิต อัครีการ (อิน
ทรรทรานนท์) เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๗ ณ บ้านเลขที่ ๓ ราชวัตร หมู่ที่ ๗
ตลาดสามเสน อำเภอคูสัด จังหวัดพระนคร (ณ ที่อยู่ปัจจุบันนี้) มีบุตร
และธิดาด้วยกันรวม ๔ คน คือ

๑. ร.อ. เอ็มศักดิ์ จุละจาริตต์ นายทหารยุทธการและการฝึก
กองพันทหารราบ ศูนย์การทหารราบ
๒. นายแพทย์เอกชัย จุละจาริตต์ นายแพทย์โท กรมการแพทย์
กระทรวงสาธารณสุข
๓. นางสาวอารยา จุละจาริตต์ ศึกษารศรียุธยา (สาขาบาง-
กระบือ)
๔. นายต่อบุญ จุละจาริตต์ นักศึกษาปีที่ ๒ แผนกภาษาต่าง
ประเทศ โรงเรียนบพิตรพิมุข

ได้รับพระราชทานสัญญาบัตรยศทหารดังนี้

ร้อยตรี	เมื่อ	๑ ตุลาคม ๒๔๗๖
ร้อยโท	„	๑ เมษายน ๒๔๗๗
ร้อยเอก	„	๑ เมษายน ๒๔๗๙
พันตรี	„	๑๙ มิถุนายน ๒๔๘๔
พันโท	„	๑ กรกฎาคม ๒๔๘๗
พันเอก	„	๑ มกราคม ๒๔๙๑
พลจัตวา	„	๑ มกราคม ๒๔๙๖
พลตรี	„	๑ มกราคม ๒๔๙๙
พลโท	„	๑ มกราคม ๒๕๐๓
พลเอก	„	๑ ตุลาคม ๒๕๐๖

ตำแหน่งในราชการทหาร

เป็นนักเรียนนายร้อยในกองโรงเรียนนายร้อยทหารบก วันที่ ๓๐
 เมษายน ๒๔๗๒ ประจำโรงเรียนนายร้อยทหารบก วันที่ ๑ มกราคม
 ๒๔๗๖ ประจำโรงเรียนเทคนิคทหารบก วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๔๗๗
 ประจำกองรถรบ วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๔๗๙ เป็นนายทหารฝึกหัดราชการ
 โรงเรียนทหารราบวันที่ ๗ เมษายน ๒๔๘๐ เป็นนายทหารฝึกหัดราชการ
 โรงเรียนเสนาธิการทหารบก วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๖

เป็นแม่กองวิทยาการแผนกเทคนิคกรมจเรทหารราบ วันที่ ๑
 มกราคม ๒๔๘๙

เป็นหัวหน้าแผนกที่ ๓ กรมจเรฯ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓

เป็น ผบ. กอง นร. นายร้อย รร. จปร. วันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๔๙๕

เป็น เสธ. ท. ๒ วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๔๙๘

เป็น รอง ผบ. มทบ. ๒ วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๐

เป็นรองเจ้ากรมยุทธศึกษาทหารบก วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๐๑

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นเจ้ากรมยุทธศึกษาทหาร
บก วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๓

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นเจ้ากรมศึกษาวิจัย กอง
บัญชาการทหารสูงสุด วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๔

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นเสนาธิการทหารบก วันที่
๑ ตุลาคม ๒๕๐๗

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นรองผู้บัญชาการทหารบก
วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๘ อยู่ในตำแหน่งมาจนกระทั่งถึงอนิจกรรม

ตำแหน่งพิเศษ

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นราชองครักษ์เวร ๔ ตอน
คือ

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๔๙๕

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๔๙๘

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๐๑

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๐๔

เป็น อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับนักเรียนในต่างประเทศ วันที่ ๒๐
มีนาคม ๒๕๐๕

เป็นกรรมการสภาการศึกษาวิชาการทหาร วันที่ ๑๕ สิงหาคม
๒๕๐๕

ชอตราหรือเหรียญ	วันรับพระราชทาน
เหรียญจักรมาลา	วันที่ ๑๙ ก.ย. ๘๗
ตริตาภรณ์ช้างเผือก	,, ๔ ธ.ค. ๙๑
เหรียญชัยสมรภูมิ (เกาหลี่)	,, ๑๘ มิ.ย. ๙๕
ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย (ไปราชการสงครามเกาหลี่)	,, ๑๘ พ.ย. ๙๖
เหรียญรัตนาภรณ์ชั้นที่ ๓	,, ๗ มี.ค. ๙๘
เครื่องหมายเปลวระเบิดสำหรับแถบเหรียญชัย	,, ๑๓ มิ.ย. ๑๙
ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก	,, ๕ ธ.ค. ๙๙
ประถมาภรณ์มงกุฎไทย	,, ๕ ธ.ค. ๑๓
เหรียญชัยสมรภูมิ (กรณีสงครามมหาเอเซียบูรพา)	
ประถมาภรณ์ช้างเผือก	๕ ธ.ค. ๑๕
มหาวชิรมงกุฎ	,, ๕ ธ.ค. ๑๗
ทุติยจุลจอมเกล้า	,, ๕ ธ.ค. ๑๘

ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์และเหรียญต่างประเทศ คือ

ตราหรือเหรียญ	วันรับ
ประดับเหรียญปฏิบัติงานสหประชาชาติได้ในโอกาส อันควร	วันที่ ๖ ส.ค. ๙๕
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรม- ราชานุญาตให้ประดับเหรียญบรอนซ์สตาร์ ซึ่ง รัฐบาลอเมริกันให้ได้ในโอกาสอันสมควร	,, ๑๑ พ.ค. ๙๘

ได้ไปราชการทัณฑ์

ไปราชการสนามในกรณีฉุกเฉินคราวสงครามมหาเอเชียบูรพา
ตั้งแต่ วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๔๘๕ ถึง วันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๘๖ และ
ตั้งแต่ วันที่ ๖ กันยายน ๒๔๘๖ ถึง วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๙

ไปราชการสนามในกรณีร่วมรบกับสหประชาชาติ ณ ประเทศเกาหลี
ตั้งแต่วันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๓ ถึงวันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๔

ราชการพิเศษ

คำสั่งกองบัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ที่ ๓/๐๘ ลง วันที่ ๑๗
ธันวาคม ๒๕๐๘ เป็นประธานคณะที่ปรึกษา

ที่ ๖๔/๐๘ ลง วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๐๘ เป็นผู้ช่วย ผบ. ปก.

ที่ ๑๕๔/๐๘ ลง วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๐๘ เป็นประธานกรรมการ
พิจารณาบำเหน็จของ บ.ก. ป.ก.

ได้ถึงแก่อนิจกรรมโดยกะทันหันด้วยโรคหัวใจวาย ขณะเซ็นหนังสือ
ราชการ ซึ่งมีมาเพิ่มเติมภายหลังราชการ ณ บ้านเลขที่ ๑๑๑ ถนนพระ-
ราม ๕ ตูสิต พระนคร เมื่อ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๐๘ สิริรวมอายุ ๕๖ บ
๕ เดือน.

คำไว้อาลัยของผู้บัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์

แต่

พลเอก บริบูรณ์ จุลละจาริตต์

ผู้ช่วยผู้บัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์

มรณกรรมของ พลเอก บริบูรณ์ จุลละจาริตต์ เป็นไปอย่างกะทันหันและรวดเร็วเกินกว่าที่ใคร ๆ จะคาดคิด ย่อมนำความเศร้าสลดมาสู่ญาติมิตร เพื่อนฝูงและผู้ร่วมงานเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะข้าพเจ้าในฐานะเพื่อนร่วมรุ่นนักเรียนนายร้อย จปร. และเพื่อนร่วมตายของ พลเอก บริบูรณ์ จุลละจาริตต์ ซึ่งได้ปฏิบัติงานรับใช้ประเทศชาติมาด้วยกันตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ย่อมนำความเศร้าสลดมาสู่ข้าพเจ้าอย่างที่สุด

พลเอก บริบูรณ์ จุลละจาริตต์ เป็นนายทหารที่มีเกียรติประวัติดีเด่นในการปฏิบัติราชการ และเป็นทีไว้วางใจแก่ผู้บังคับบัญชาทุกชั้น เป็นที่เคารพรักอย่างจริงใจของผู้บังคับบัญชาและนายทหารทั่วไป ข้าพเจ้าได้รู้แจ้งถึงความรู้ความสามารถของ พลเอก บริบูรณ์ ๆ เป็นอย่างดี ตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งจาก พล.ร. นายกรัฐมนตรี โดยมีมติของคณะรัฐมนตรี ให้เป็นผู้บัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ มีหน้าที่ปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ภายในประเทศ ข้าพเจ้าจึงแต่งตั้งให้ พลเอก บริบูรณ์ ๆ ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้าในตำแหน่งผู้ช่วยผู้บัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของข้าพเจ้าอีกทางหนึ่งด้วย

การสูญเสีย พลเอก บริบูรณ์ จุละจาริตต์ จึงมิใช่เป็นการสูญเสีย เฉพาะเพื่อนที่รักหรือญาติที่รักใคร่ของครอบครัวเท่านั้น แต่เป็นการ สูญเสียคนดีของกองบัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์, กองทัพบก และ ของประเทศชาติอีกด้วย ข้าพเจ้าในนามของกองบัญชาการปราบปรามคอม มิวนิสต์ จึงใคร่ขอให้อนุภาพของพระพุทธองค์ จงเป็นดวงประทีปส่องนำ ทางให้ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ และเปี่ยมไปด้วยความเสียสละของ พลเอก บริบูรณ์ จุละจาริตต์ ได้ไปสิงสถิตอยู่ ณ ทิพยวิมานสรวงสวรรค์ ประสบ สันติสุขในสัมปรายภพอันสงบด้วยเถิด.

การสูญเสียครั้งที่ ๓๔

ของ

นายทหารรุ่น เม.ย. ๗๖

ในช่วงเวลา ๓๔ ปีที่นายทหารรุ่น เม.ย. ๗๖ สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนายร้อย ออกรับราชการมาจนกระทั่งบัดนี้ พวกเราได้รับความเศร้าสลดใจในการสูญเสียเพื่อนร่วมรุ่นไปถึง ๓๔ ครั้ง และครั้งที่ ๓๔ ซึ่งเป็นครั้งที่สูญเสีย พล. อ. บริบูรณ์ จุละจาริตต์ นับว่าเป็นการสูญเสียครั้งสำคัญอย่างใหญ่หลวง ทั้งนี้เพราะ พล. อ. บริบูรณ์ ฯ เป็น "คนเด่น" ของรุ่น และเป็นที่รักใคร่นับถือของเพื่อนร่วมรุ่นทุกคน

ที่ว่าเป็น "คนเด่น" ของรุ่น ก็คือ การศึกษาทุกระดับของ พล. อ. บริบูรณ์ ฯ นับตั้งแต่โรงเรียนนายร้อย โรงเรียนประจำเหล่า โรงเรียนเสนาธิการทั้งในประเทศและต่างประเทศ ฯลฯ ได้รับผลในเกณฑ์ "ดีมาก" อยู่ตลอดเวลา เมื่อครั้งสอบไล่ชั้นสูงสุดของโรงเรียนนายร้อย พล. อ. บริบูรณ์ ฯ ก็สอบได้ ๑

พล. อ. บริบูรณ์ ฯ เป็นผู้ที่คงแก่เริ่มห ขวนขวายหาความรู้อยู่เสมอ ความก้าวหน้าในชีวิตราชการ จนกระทั่งได้รับพระราชทานยศเป็น พล. อ. และดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารบก ซึ่งเป็นยศและตำแหน่งครั้งสุดท้ายนั้น เป็นการก้าวขึ้นมาด้วยความรู้ความสามารถของตนเองโดยแท้

การเป็น "คนเด่น" ของรุ่นอีกประการหนึ่งก็คือ พล. อ. บริบูรณ์ ฯ ได้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ อันเป็นหัวใจของกองทัพมามาก ดังปรากฏในประวัติซึ่งพิมพ์อยู่ในหนังสือนี้แล้ว ซึ่งยากที่จะมีผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ เท่าท่านผู้นี้

ที่ว่าเป็น “ที่รักใคร่นับถือ” ของเรือนร่วมรุ่น ก็เพราะ พล. อ. บริบูรณ์ ฯ ให้ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และให้ความเป็นกันเองกับเพื่อนร่วมรุ่นทุกคนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ไม่ว่าผู้นั้นจะมียศชั้นใด เมื่อครั้งเป็นนักเรียนร่วมชั้นกันมาเคยปฏิบัติอย่างไร ในเมื่อตนเองมียศและตำแหน่งสูง ก็ปฏิบัติต่อเพื่อนร่วมรุ่นเช่นนั้น ไม่เปลี่ยนแปลง

พล. อ. บริบูรณ์ ฯ มีลักษณะ Leadership วางตัวที่ ซื่อสัตย์สุจริต ขยันขันแข็งในการงาน ลักษณะเหล่านี้ได้ปรากฏมาตั้งแต่ครั้งเป็นนักเรียนนายร้อยมาแล้ว ทั้งที่ปรากฏว่าเมื่อเรียนอยู่ในปีสุดท้ายของโรงเรียนนายร้อย พล. อ. บริบูรณ์ ฯ ก็ได้รับเลือกจากผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้ากองร้อย ซึ่งเป็นตำแหน่งหัวหน้านักเรียนที่สูงที่สุดในสมัยนั้น

การที่ พล. อ. บริบูรณ์ จุละจาริตต์ ถึงแก่อนิจกรรมลงโดยกะทันหันเช่นนี้ จึงเป็นที่น่าเสียใจและน่าความเศร้าสลดใจมาสู่เพื่อนนายทหารรุ่น เม.ย. ๗๖ ทุกคนอย่างที่สุด

ในโอกาสที่พระราชทานเพลิงศพ พล. อ. บริบูรณ์ จุละจาริตต์ ในวันนี้ เพื่อนนายทหารรุ่น เม.ย. ๗๖ ทุกคน ขอตั้งจิตอธิษฐานให้ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของ พล. อ. บริบูรณ์ จุละจาริตต์ จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพนั้นเถิด.

นายทหารรุ่น เม.ย. ๗๖

๑๒ ตุลาคม ๒๕๐๗

คำนำ

ในงานพระราชทานเพลิงศพ พลเอก บริบูรณ์ จุละจาริตต์ อดีต
ผู้ช่วยผู้บัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ กำหนดงานในวันที่ ๑๒ ตุลาคม
๒๕๐๙ ณ เมรุหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส พ้นโท
รุก นาควิโรจน์ ได้เป็นผู้แทนในนามคณะข้าราชการพลเรือน ตำรวจ
และทหาร กองบัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ มาแจ้งแก่เจ้าหน้าที่กอง
วรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร ขออนุญาตจัดพิมพ์หนังสือ
เรื่อง ชาคีวงศ์วิทยา ว่าด้วยชนชาติเผ่าต่าง ๆ ในประเทศไทย เพื่อแจก
เป็นอนุสรณ์ในงานนี้ กรมศิลปากรยินยอมอนุญาตให้พิมพ์ได้ตั้งประสงค์

หนังสือเรื่องชาคีวงศ์วิทยา ว่าด้วยชนชาติเผ่าต่าง ๆ ในประเทศ
ไทยนี้ นายแพทย์ เอ. คาร์ และพันตรี อ. ไชยเสน ฟาเคน เป็นผู้เรียบเรียง
เป็นภาษาอังกฤษ ให้ชื่อเรื่องว่า Thailand Nature and Industry และ
กรมการสนเทศ กระทรวงการต่างประเทศ ได้พิมพ์เผยแพร่ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓
กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร พิจารณาเห็นว่า เรื่องนี้
เป็นหนังสือทางวิชาการที่น่าสนใจ และจะเป็นประโยชน์ในการศึกษา
ค้นคว้าเรื่องความเป็นมาแห่งมนุษยชาติเผ่าต่าง ๆ ในประเทศไทยได้เป็น
อย่างดี จึงได้ขออนุญาตกรมการสนเทศจัดแปลเป็นภาษาไทยเพื่อเผยแพร่
โดยได้มอบให้ นางสาวพวงทอง สิริสาลี ซึ่งเคยดำรงตำแหน่ง
หัวหน้าแผนกเรียบเรียง กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร
เป็นผู้แปล เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ และศาสตราจารย์ พระยาอนุมานราชธน
นายกราชบัณฑิตยสถาน ได้กรุณาตรวจแก้ และทำเชิงอรรถอธิบายเพิ่ม

เดิม กรมศิลปากรขอขอบคุณ กรมการสนเทศ ศาสตราจารย์ พระยา
อนุমানราชธน และนางสาวพวงทอง สิริสาส์ วัณ ที่นั้ช่วย

หนังสือเรื่องชาติวงศ์วิทยา ว่าด้วยชนชาติเผ่าต่างๆในประเทศ
ไทยนี้ นับแต่แปลเป็นภาษาไทย เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ แล้ว ก็ยังมีได้ตีพิมพ์
เผยแพร่ เพิ่งจะมีโอกาสพิมพ์เป็นครั้งแรกในครั้งนี้อันนี้ เนื่องจากเวลา
ได้ล่วงเลยมาจากระยะที่ได้ตีพิมพ์ฉบับภาษาอังกฤษออกเผยแพร่ นับได้ถึง
๑๖ ปี ฉะนั้นตัวเลขต่างๆ จึงอาจเปลี่ยนแปลงไปได้บ้าง เช่น สถิติ
จำนวนพลเมือง เป็นต้น กรมศิลปากรขอขอบคุณที่เช่นเดียวกัน ขอได้โปรด
ถือว่า นับจาก พ.ศ. ๒๕๕๓

กรมศิลปากรขออนุโมทนาในกุศลราศิกษัตริย์นุปทาน ซึ่งบรรดา
ข้าราชการพลเรือน ตำรวจ และทหาร กองบัญชาการปราบปรามคอม-
มิวนิสต์ ได้พร้อมใจกันบริจาคเงินเพื่ออภิสถา พลเอก บรรจบ จุละจาริตต์
และได้ให้พิมพ์หนังสืออันมีค่าอันแจ่มเป็นกุศลวิทยาทาน ขอกุศลทงนจงเป็น
ปัจจัยส่งเสริมให้ พลเอก บรรจบ จุละจาริตต์ ผู้ตั้งอนุจักรกรรม ได้ประสบ
แต่อภิสถุคุณเมฆุณผล ด้วยที่พยสมบัติในสัมปรายภพ สมดังเจตจำนงของ
เจ้าภาพทุกประการเทอญ.

กรมศิลปากร

๕ ตุลาคม ๒๕๐๕

คำนำ

หนังสือเรื่องชาติวงศ์วิทยานี้ เป็นตอนหนึ่งในหนังสือชุดมี ๒๒ ตอน ซึ่งกระทรวงพาณิชย์และคมนาคมเดิม เคยตีพิมพ์เป็นเล่มหนังสือเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๓ ให้ชื่อว่าภูมิศาสตร์และอุตสาหกรรมของสยาม ความมุ่งหมายก็เพื่อรวบรวมเรื่องที่สำคัญเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ อุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรมของประเทศไทยแต่สังเขปเท่าที่มีอยู่ ออกเผยแพร่แก่ประชาชน นับตั้งแต่ได้ตีพิมพ์แล้วก็จำหน่ายได้เป็นจำนวนมาก จนหมดหนังสือไม่มีจำหน่ายมานานแล้ว แต่ยังมีผู้มาถามซื้ออยู่มาก กรมการสนเทศจึงดำริจะแก้ไขและตีพิมพ์ใหม่ โดยแยกเรื่องออกเป็นตอน ๆ

ชาติวงศ์วิทยานี้ที่ตีพิมพ์ขึ้น นายแพทย์ เอ.คาร์ อติตเจ้ากรมพฤกษศาสตร์ เป็นผู้รวบรวมจัดทำ และพันตรี อีริก ไฮเคนฟาเดน แห่งกรมตำรวจภูธรเดิม ได้ชำระและเรียบเรียงใหม่ ในการตีพิมพ์ใหม่ครั้งนี้ พันตรีไฮเคนฟาเดน ได้ชื่อเรื่องและเรียบเรียงใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยความเห็นชอบของพระยาอนุนานราชชน อธิบดีกรมศิลปากรคนก่อน ส่วนเรื่องตอนอื่น ๆ จะได้จัดตีพิมพ์ขนต่อไปเมื่อได้ชำระแก้ไขเรียบร้อยแล้ว

กรมการสนเทศหวังว่าหนังสือจะเป็นที่สนใจแก่นักศึกษาชาติวงศ์วิทยาไทย และทั้งนักทัศนาจรและผู้อ่านทั่วไป

กรมการสนเทศ

กระทรวงเศรษฐกิจการ กรุงเทพฯ

เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๓

ชาติวงศ์วิทยา

ว่าด้วยชนชาติเผ่าต่าง ๆ ในประเทศไทย

โดย

เอ.คาร์รี และ พันตรี อ. ไชยเคนฟาเคน

แต่ก่อนนี้ไม่สู้ช้านานนัก มีผู้ทราบได้น้อยว่าหมู่ชนพวกแรกที่มีอยู่ในประเทศไทยเป็นชนเชื้อชาติใด แต่ต่อมาการค้นคว้าเรื่องนี้ได้ก้าวหน้ามาโดยลำดับ ความไม่รู้ซึ่งเป็นที่มาอันเกิดขึ้นได้ ได้เผยแพร่ให้เห็นเมื่อ ๑๐ ปีมานี้ (decennium)^(๑) ได้มีผู้ค้นพบซากกระดูกมนุษย์ยักษ์เดินตัวค่อมอย่างลึงเป็นครั้งแรกที่เกาะชวา จึงเอาซากกระดูกนี้เท่าที่พบมาประกอบใหม่ขึ้นเป็นโครงรูปมนุษย์ ในพวกที่เรียกว่า Meganthropus^(๒) และ Pithecanthropus robustus Weidenrich^(๓) ในคราวเดียวกันนี้มีผู้พบฟันมนุษย์ขนาดยักษ์ที่ในร้านขายของร้านหนึ่งที่เกาะชองกง จึงเป็นแนวทางอนุมานได้จากลักษณะฟันเหล่านี้ ว่ามีมนุษย์ยักษ์จริง ซึ่งสมควรได้ชื่อว่า

(๑) decennium การแบ่งระยะเวลาตามหลักมานุษยวิทยา นับนาทีละ ๑๐ ปี เรียก decennium ๑ (ผู้แปล)

(๒) Meganthropus เป็นพวกลิงยักษ์ พบในชั้นหินยุค Pleistocene ที่ชวา กระดูกที่พบ คือขากรรไกรและฟัน ๓ ซี่ อันมีขนาดใหญ่กว่าลิงกอริลลา แต่มีลักษณะคล้ายคน เข้าใจว่าเป็นต้นตระกูลของมนุษย์วานรที่เรียกว่า Pithecanthropus (ผู้แปล)

(๓) Pithecanthropus robustus เป็นพวกมนุษย์วานรยืนตัวตรง ค้นพบที่ชวา กระดูกที่พบมีกะโหลกศีรษะและกระดูกขาที่อ่อนบน กะโหลกศีรษะมีลักษณะคล้ายของลิงบรรพบุรุษมองได้ระหว่าง ๘๐๐ ถึง ๑๐๐๐ ลูกบาศก์เซ็นติเมตร กระดูกขามีลักษณะตรงและแบบบางคล้ายกระดูกขาของคน ฟันมีลักษณะบางส่วนคล้ายคนและบางส่วนคล้ายลิง มนุษย์พวกนี้สูงประมาณ ๕ ฟุต ๘ นิ้ว หรือ ๑๗๐ ซม. (ผู้แปล)

มนุษย์พวก Gigantopithecus^(๑) เพราะมีขนาดความสูงและขนาดตัวตามที่
ที่อนุมานได้จากกระดูกเท่าที่ทราบใหญ่โตกว่ามนุษย์พวกอื่น ๆ เมื่อศึกษา
ต่อไปก็ทราบว่า ภูมิลำเนาของมนุษย์ยักษ์พวกนี้กำหนดว่าอยู่ตามในถ้ำ
หินปูนในมณฑลทกวางสีทางตอนใต้ของประเทศจีน สันนิษฐานกันว่า
มนุษย์ยักษ์ตีกำบรรพ์^๕ และรวมทั้งมนุษย์ยักษ์จำพวกอื่น ๆ ที่เรียกรวม
กันว่า เป็นจำพวกสัตว์ตีกำบรรพ์ในบริเวณแดนจีน — มลายู (Sino-
Malayan) ซึ่งสูญไปแล้ว จะมีถิ่นกำเนิดอยู่ในตอนเหนือของอินเดีย แล้ว
ย้ายถิ่นเร่ร่อนมุ่งมาทางตะวันออกจนถึงเขตเหนือสุดของแหลมอินโดจีน
และแยกพวกออกเป็น ๒ สาย สายหนึ่งเรียกว่าพวกเหนือ เข้าสู่ประเทศ
จีน ผ่านจากใต้ไปเหนือไปสู่ทางที่บริเวณกรุงปักกิ่ง มนุษย์ตีกำบรรพ์
ที่เรียกว่า พวก Gigantopithecus และพวก Peking man (หรือซึ่งเรียก
อีกอย่างหนึ่งว่า พวก Homo Pekinensis) ก็เป็นมนุษย์อยู่ในสายนี้ อีก
สายหนึ่งแยกลงใต้ เป็นแนวยาวจากเหนือไปใต้ของดินแดนที่เป็นประเทศ
ไทยเดี๋ยวนี้ ผ่านแหลมมลายูแล้วข้ามไปเกาะสุมาตรา ไปสุดลงที่เกาะชวา
ซึ่ง ณ ที่นี้ได้ค้นพบซากมนุษย์ตีกำบรรพ์อยู่หลายพวก ถ้าได้มีการ
สำรวจอย่างจริงจังตามหลักวิทยาศาสตร์ในบริเวณถ้ำหินปูนต่าง ๆ ซึ่งมี
อยู่มากมายทั่วไปในดินแดนตอนเหนือ ตะวันตก และใต้ของประเทศไทย
ก็คาดว่าจะได้พบซากมนุษย์และสัตว์อีกเป็นจำนวนมาก ในจำนวนซาก
มนุษย์ที่อาจค้นพบ คงมีทั้งพวก Meganthropus และพวก Pithecanthropus
และบางทีจะต้องพบพวก Gigantopithecus นี้ด้วย ถ้าได้พบหลักฐานเช่นที่
กล่าวนี้ ก็จะทำให้ทราบได้ว่ามีมนุษย์อยู่แล้วย้อนขึ้นไปถึงยุค Pleistocene

(๑) Gigantopithecus เป็นพวกลิงยักษ์ พบในชั้นหินยุค Pleistocene ที่ฮ่องกงใน
ประเทศจีนตอนใต้ กระดูกที่พบคือฟัน มีลักษณะเหมือนคน จำนวน ๔ ซี่ แต่ละซี่มี
ขนาด ๓ เท่าของคน หรือ ๑-๑^๑/_๒ เท่าของฟันซี่ใหญ่ที่สุดของลิงกอริลลา (ผู้แปล)

age ซึ่งอยู่ก่อนสมัยเราประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ ปี หรือยิ่งกว่านั้นอาจจะเห็น
 ขึ้นไปถึงยุค Pliocene ก็ได้ สมัยแรกที่สุดซึ่งอาจจะสืบสาวได้ว่ามีมนุษย์
 อาศัยอยู่แล้วในประเทศไทย ก็ได้แก่พวกมนุษย์ซึ่งมีวัฒนธรรมในระดับ
 ชนยุคหินปูนเก่าเท่านั้น ที่ทราบได้จากเครื่องมือหินที่ประดิษฐ์ขึ้นอย่าง
 หยาบ ๆ ที่มีพบอยู่ตามถ้ำต่าง ๆ ในจังหวัดราชบุรี ลพบุรี และเชียงราย
 เครื่องมือเหล่านี้ได้แก่ขวานใช้จับด้วยกำปั้นต่างค้ำ หินมีคมเสียมแหลม
 เครื่องบด และใบมีครูปเทอะทะสักแต่ว่าเป็นมีด เหล่านี้ล้วนทำอย่าง
 หยาบ ๆ ไม่มีร่องรอยว่าชักหินให้เกลี้ยงเกลาเลย ถ้าจะขุดค้นเอาซาก
 เปลือกหอยที่มนุษย์อยู่ถ้ำเหล่านี้กินหอยแล้วโยนเปลือกทิ้งไว้บนพื้นถ้ำ ก็
 จะทราบได้เพียงว่ามนุษย์ชาวถ้ำเหล่านี้คงจะอาศัยอาหารจำพวกหอย ปูเป็น
 ฝนเท่านั้น นักประวัติศาสตร์ก่อนสมัยประวัติศาสตร์กำหนดลักษณะเครื่อง
 มือหินยุคหินปูนเก่าว่าเป็นมนุษย์ในจำพวก Proto — Melanesian^(๑) นอก
 นี้ยังได้พบเศษภาชนะดินเผาปนอยู่กับเครื่องมือหินที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่ง
 อาจเอาเข้ารวมไว้ในพวกวัฒนธรรมฮัวบิ่นเซียน^(๒) (Hoabinhian Culture)
 เพราะขุดพบเศษภาชนะดินเผาเหล่านี้ได้ในถ้ำต่าง ๆ ในแคว้นตั้งเกีย
 ญวนเหนือ และลาว นักวิทยาศาสตร์ฝรั่งเศสได้ขุดพบซากโครงกระดูกของ
 มนุษย์ในตระกูล Proto — Australian^(๓) และตระกูล Papuan — Melanesian^(๔)

(๑) มนุษย์ที่อยู่มาก่อนพวกเมลานเนเซียนเดียนั้น เมลานเนเซียนเป็นชาวหมู่เกาะเมลานเนเซียน
 มีเกาะนิวกินีเป็นต้น ซึ่งชาวเกาะเดิมเป็นพวกเงาะ (Negrito) (ผู้แปล)

(๒) ชื่อเมืองในตั้งเกียซึ่งค้นพบเศษภาชนะดินเผาอย่างนี้เป็นสถานที่แรก จึงได้ให้ชื่อเรียก
 ว่า Hoabinhian Culture (ผู้แปล)

(๓) Proto — Australian เป็นชื่อของหมู่ชนตระกูลหนึ่ง ที่อยู่มาก่อนชาวพื้นเมืองของทวีป
 ออสเตรเลียปัจจุบัน (Proto = ก่อน) (ผู้แปล)

(๔) Papuan — Melanesian เป็นชื่อหมู่ชนหมู่หนึ่ง ผสมระหว่างชาวปาปวน (Papuan)
 แห่งเกาะนิวกินี และชาวอื่น ๆ ในหมู่เกาะ Melanesian (ผู้แปล)

มานานแล้ว จึงเชื่อว่า พวกที่ใช้ภาชนะดินเผาอย่างเดียวกับที่พบใน ประเทศไทย จะต้องเป็นชนเผ่าเดียวกัน จึงเรียกชื่อหมู่ชนผู้เป็นเจ้าของ เศษภาชนะดินเผาในเมืองไทยว่า เผ่า Proto — Melanesian (Proto — Australian + Papuan — Melanesian) ส่วนมนุษย์มีวัฒนธรรมชนิดที่เรียกว่า ไมโครลิธ (Microliths Culture)^(๑) คือรู้จักเอาหินขนาดเล็กมาก่อ เรียงกันเป็นอนุสาวรีย์ ของมนุษย์เผ่าเนกริโต (Negritos) และเวดดิค (Weddid) ไม่ปรากฏว่าได้เคยพบซากมีอยู่ในประเทศไทยจนทุกวันนี้ แต่ชนเผ่าเนกริโต (Negritos) นั้น ยังมีเหลืออยู่ในตอนใต้ประเทศไทย คือพวกเงาะ (Semang) ซึ่งเหลืออยู่เพียงไม่กี่ร้อยคนแล้ว ส่วนพวก Weddid นั้น นักมานุษยวิทยาเยอรมันมีชื่อผู้หนึ่งได้ให้ความเห็นว่า พวก กูย ทางภาคอีสานของประเทศไทยนั้นเป็นพวกเวดดิค (Weddid) แต่ถูก ชนเผ่าอินโดเนเซียและเขมรผสมเสียแล้ว วัฒนธรรมของมนุษย์ยุคหิน ปูนเก่าและปูนกลาง (Palaeo — or Mesolithic)^(๒) และที่ทำด้วยกระดูก

(๑) ตามหลักวิชาคังควัทยา นอกจากแยกความเจริญทางวัฒนธรรมของมนุษย์ในยุคหิน ออกเป็น ๓ ระยะตามลักษณะของเครื่องมือหินที่ค้นพบ ยังแยกออกตามลักษณะหินที่ มนุษย์ยุคหินใช้ก่อเป็นอนุสาวรีย์ ตามที่ปรากฏพบเป็น ๒ ลักษณะคือ

๑. Megalithic Culture (mega = ใหญ่ lithic = หิน) และ

๒. Microlithic Culture (micro = เล็ก lithic = หิน)

อย่างแรกมนุษย์เอาหินก้อนใหญ่มาค้ำเป็นลักษณะต่างๆ คือ ถ้าตั้งอยู่โดดเดี่ยวเรียก menhir ถ้าตั้งเป็นคู่ม่ออันหนึ่งทับบนเรียกว่า dolmen หรือ cromlech อย่าง ที่พบที่อำเภอบ้านฝ้อ จังหวัดอุดร ในประเทศอังกฤษเรียก stone-henge ถ้าปักเป็น วงเรียกว่า cromlech โดยเฉพาะในอังกฤษเรียก stone-circle ถ้าปักเป็นแถวไป เรียกว่า alignment ส่วนอย่างหลังที่ใช้ก้อนหินเล็กๆ วางเรียงกันที่เรียกว่า micro- lithic ที่มีอยู่ในเมืองเวทที่ทราบมากที่สุดที่ลาดหญ้า จังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งชาวบ้านเข้าใจว่า ช้างเอามาวางเรียงไว้ นายจร สุขพานิช เป็นผู้ไปเห็นมาเมื่อไปล่าสัตว์ (ส.ก.)

(๒) Palaeo — or Mesolithic เป็นยุคหินปูนเก่าหรือปูนกลางอยู่ใน Stone Age ยุค นมนุษย์อยู่รวมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ล่าสัตว์และหาผลหมากรากไม้ มีขวานหินสำหรับผ่า และตัด และทำเครื่องมือเล็กๆ ไซ้ (ผู้แปล)

ที่ขุดพบได้บ่อย ๆ ในเกาะสุมาตรา ซวา และจนกระทั่งในประเทศญี่ปุ่น เป็นของมนุษย์ในเผ่าที่ยังไม่สามารถจะทราบได้ แต่ก็ปรากฏว่าเครื่องมือ ที่ทำด้วยกระดูกอย่างนี้ก็มีผู้พบในประเทศไทยเหมือนกัน

เครื่องมือหินในยุคหินปูนใหม่ (Neolithic) มีผู้พบบ่อย ๆ จน เป็นธรรมดา อยู่ในประเทศไทยทั้งทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ และโดยเฉพาะทางภาคใต้ เครื่องมือเครื่องใช้ในยุคหินปูนใหม่เหล่านี้ ไม่ต้องสงสัย คงเป็นมนุษย์เผ่าอินโดเนเซียนนำเข้ามาในสมัยที่อพยพเป็น หลายพวกหลายสมัยผ่านแหลมอินโดจีนจากเหนือไปได้ จนข้ามไปอยู่ ตามเกาะต่าง ๆ ในประเทศอินโดเนเซียและประเทศฟิลิปปินส์ วัฒนธรรม ยุคหินปูนใหม่ (Neolithic) มักจะเป็นพวกเครื่องปั้นดินเผา อาจ กล่าวได้ว่า วัฒนธรรมยุคหินปูนใหม่ (Neolithic) นี้ ยังแพร่หลายอยู่ใน หมู่ชนชาวเขาหลายพวกในแหลมอินโดจีน นักปราชญ์ชาวฝรั่งเศสผู้หนึ่ง กล่าวว่ายุคหินปูนใหม่นี้แยกออกเป็น ๒ สาย คือสายเหนือและสายใต้ ทั้งนี้เป็นเพราะการอพยพเคลื่อนย้ายของชนชาติเผ่าต่าง ๆ ในตระกูล มงโกลลอยด์ (Mongoloid) หรือมีเชื้อมงโกลลอยด์ผสมอยู่ เพราะฉะนั้นใน ตอนกลางของแหลมอินโดจีนตอนใต้ของประเทศจีน และตอนตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดีย จึงตกอยู่ในแกนของเครื่องมือหิน ที่เรียกว่า Shouldered celt ซึ่งเป็นเครื่องมือของมนุษย์ในตระกูลภาษาออสโตร-เอเชียติก (Austro-Asiatic) ส่วนประเทศต่าง ๆ ใต้ลงไปซึ่งเป็นชนชาติ พุคภาษาในตระกูลชวา-มลายู คงใช้เครื่องมือหินชนิดที่เป็นรูปขวานหิน ตามธรรมดาเท่านั้น อนุสาวรีย์ที่ใช้หินขนาดใหญ่ (Megaliths)^(๑) บั๊ก แต่โคคเต็ยหรือบั๊กล้อมเป็นวง มีพบมากในทางเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ส่อให้เห็นว่าอนุสาวรีย์ตึกำบรรพ์เหล่านี้ คงจะ

(๑) ดูเชิงอรรถ (๑) หน้า ๕

ใช้เนื่องด้วยคตินับถือพระอาทิตย์ (Solar Cult) รูปภาพโบราณสมัย
ดึกดำบรรพ์ซึ่งเขียนไว้ที่ผนังถ้ำก็มีพบอยู่ทางใต้ (ที่เมืองระนอง) และทาง
อีสาน (ที่อำเภอภูคาหาร) แต่จะวินิจฉัยว่ารูปภาพเหล่านี้จะเป็นภาพ
เกี่ยวกับคติลัทธิอะไรนั้นก็ยังไม่แน่ชัด อาจเป็นของมนุษย์ในพวกนิกริโต
(Nigritos) หรือของมนุษย์ในพวกโปรโตออสเตรเลีย (Proto-
Australian) ก็ได้ แต่น่าจะเป็นพวกหลังมากกว่า วัฒนธรรมยุคหิน
(Stone Age) เห็นจะเป็นวัฒนธรรมอยู่เป็นเวลานานมากในแหลมอินโดจีน
จนกว่าจะถึงยุคบรอนส์และยุคเหล็ก (Bronze Age & Iron Age) ซึ่งมา
พร้อม ๆ กัน ตามที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าชนชาติเผ่าออสเตรเลีย (Austra-
loid) ปาปวน (Papuan) เมลานีเซียน (Melanesian) และพวก
เวดดิค (Weddid) ไม่ปรากฏว่ามีเชื้อสายสืบมาถึงในปัจจุบันในถิ่นแถบนี้
ที่ร้ายชนชาติอินโดเนเซียนซึ่งคงอพยพมาแต่เหนือ จะเข้าแทนที่พวกที่
กล่าวมาข้างต้นเสียหมด จึงไม่มีชนชาติเผ่าเหล่านี้เหลืออยู่ ข้อสันนิษฐาน
นี้จะเกิดขึ้นเมื่อไรทราบไม่ได้ ทราบได้แต่ว่าเมื่อราว ๓,๕๐๐ ปีที่ล่วงมา
ได้มีการอพยพใหญ่เข้ามาในแหลมอินโดจีนทางตะวันตก คืออินเดียน กล่าว
คือ เมื่อพวกอารยันเข้ามาครอบครองอินเดียนแล้ว พวกเจ้าของถิ่นเดิมซึ่ง
เป็นมนุษย์ในพวกออสโตรเอเชียติก (Austro-Asiatic) และอยู่ในตระกูล
ภาษา มอญ-เขมร ต้องอพยพย้ายถิ่นเข้ามาอยู่ในแหลมอินโดจีนและ
ภาคใต้ของประเทศจีนด้วย แล้วเกิดผสมกับชนเผ่าอินโดเนเซียนที่อยู่ก่อน
ไม่มากนักน้อย ส่วนชาวมลายูนั้นเป็นพวกที่ทะลักจากเกาะสุมาตราอพยพ
เข้ามาในแหลมอินโดจีนในระยะหลังมาก พวกออสโตร-เอเชียติก (Austro-
Asiatic) นี้ ได้แก่พวกมอญที่อยู่ตอนใต้ของประเทศพม่า และประเทศ
ไทยตอนเหนือและตอนกลางซึ่งเป็นชนชาติที่มีวัฒนธรรมสูงมาก และพวก

เขมร คือพวกที่สร้างโบราณสถานอันใหญ่โตมหึมาในประเทศเขมร และพวกเขมรที่อยู่ในดินแดนอีสานของประเทศไทยและในแคว้นญวนใต้ นอกจากนี้ยังมีพวกละว้าซึ่งอยู่ทางเหนือของประเทศไทย และพวกชาวป่าชาวเขาอีกมากมายซึ่งอยู่ตามป่าตามเขาในประเทศลาว เวียดนาม และเขมร การอพยพของมนุษย์มาสู่ดินแดนประเทศไทยพวกที่สามคือพวกตระกูลทิเบต-พม่า (Tibeto — Burmese) ซึ่งมีเหลืออยู่ในปัจจุบันนี้คือพวกกะเหรี่ยงทางภาคเหนือและภาคตะวันตกของประเทศไทย^(๑) ในที่สุดก็เป็นการอพยพพวกสุดท้ายของมนุษย์ประมาณเวลา ๑,๓๐๐ ปีล่วงแล้ว พวกนี้คือพวกไทยซึ่งอพยพมาจากที่ราบสูงทางภาคใต้ของประเทศจีน พวกนี้ได้เข้ามาครอบครองดินแดนส่วนใหญ่ซึ่งขณะนั้นเป็นประเทศไทย ลาว ตังเกียเหนือ และแคว้นไทยใหญ่ รวมทั้งพม่าตอนเหนือแคว้นอัสสัมและมณีปุระด้วย เมื่อก้าวถึงการอพยพย้ายถิ่นของมนุษย์เผ่าต่าง ๆ เข้ามาในประเทศไทยเป็นยุค ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ก็จะต้องรวมการอพยพทางทะเลของชาวจีนด้วย ชาวจีนเหล่านี้มาจากมณฑลตะวันออกเฉียงใต้แผ่นดินใหญ่ของประเทศจีน เกาะไหหลำ ซึ่งในตอนกลางของเกาะไหหลำนี้มีชนเผ่าไทยอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก (คือพวกไทยลีหรือโล่) ชาวจีนที่อพยพเข้ามานี้มีจำนวนมาก และมีความสำคัญต่อจำนวนพลเมืองของไทยไม่น้อย

การอพยพของมนุษย์เผ่าต่าง ๆ ที่เข้ามาในแหลมอินโดจีนเป็นพวกๆ เป็นระยะเวลาอันยาว พวกแรกและพวกหลังที่สุดที่เข้ามาจากถิ่นเดิมลงสู่ใต้และตะวันออก คงมีระยะเวลาห่างไกลกันมาก ข้อนี้เองที่เป็นเหตุให้ชนชาติเหล่านี้แม้เดิมเป็นชาติเดียวกัน ต้องมีภาษา ประเพณี การแต่ง

(๑) ชนชาติกะเหรี่ยงหรือยาง เป็นมนุษย์ในตระกูลทิเบต-พม่าหรือไม่ ยังไม่เป็นที่ตกลงกัน (ส.ก.)

กาย ส่ำส่อนปนกันยุ่ง เพราะด้วยแยกกันอพยพมาเป็นเวลาห่างกันนาน
มาก จนทำให้ชนเหล่านี้แม้เป็นพวกเดียวกันแต่เดิม มีภาษาพูดไม่เข้าใจ
กัน และมีประเพณีแตกต่างกันออกไป เมื่อมีชีวิตอยู่ในหุบเขาที่ห่างไกล
กัน และมีภูเขาสูงชันกันไว้ ไปมาหากันไม่ได้สะดวก ทำให้มีลักษณะ
เป็นอย่างบ้านใครอยู่ใครนอน ขาดความรู้เรื่องโลกภายนอกของตน
มนุษย์ที่พูดภาษาในตระกูลภาษาใหญ่ ๆ ในดินแดนที่เป็นประเทศไทย อาจ
แบ่งได้เป็น ๔ ตระกูล คือตระกูลออสโตร - เอเชียติก (Austro - Asiatic)
มี มอญ เขมร ข่า ละว้า เป็นต้น ตระกูลทิเบต - พม่า (Tibeto - Burmese)
ตระกูลอินโดเนเซียน (ซึ่งแต่ก่อนเรียกว่า ตระกูลออสโตรเนเซียน
(Austronesian) และ ตระกูลภาษาจีน ภาษาในตระกูลเหล่านี้ ไม่จำเป็น
จะต้อกันกับเรื่องเชื้อชาติเสมอไป เป็นต้นว่ากลุ่มชนที่พูดภาษาตระกูล
ออสโตร - เอเชียติก (Austro - Asiatic) อาจจะไปประกอบด้วยชนมีหลายเชื้อ
ชาติก็ได้ ลางชาติอาจเปลี่ยนไปตามภาษาของชาติที่เข้ามาเป็นนายตน หรือ
ไม่ก็เปลี่ยนไปตามภาษาของชนชาติเพื่อนบ้านที่มีวัฒนธรรมสูงกว่าตน จะ
เห็นได้จากชนชาติมอญ ซึ่งอยู่ทางภาคกลางและภาคเหนือของประเทศไทย
ได้เปลี่ยนมาพูดภาษาไทยในราวพุทธศตวรรษที่ ๑๘ และ ๑๙ พวกกุ่มซึ่ง
อยู่ทางภาคอีสานของประเทศไทย ก็ได้รับภาษาและวัฒนธรรมจากไทยและ
เขมรไปมาก กลุ่มชนกลุ่มสุดท้ายที่อพยพเข้ามาในดินแดนที่เป็นประเทศไทย
ในขณะนี้ น่าจะได้แก่ไทยภาคกลางและภาคใต้ ชนชาติไทยกลุ่มแรกอาจ
เข้ามาตั้งหลักแหล่งอยู่ในแคว้นไทยใหญ่ในพุทธศตวรรษที่ ๑๒ และตั้ง
อาณาจักรเชียงใหม่ขึ้นทางตอนเหนือของประเทศไทยในพุทธศตวรรษ
ที่ ๑๓ เป็นที่ประจักษ์ว่า ชนชาติไทยนั้นเป็นเจ้าของถิ่นมาแต่เดิมใน
ประเทศจีนขณะนี้เป็นส่วนใหญ่ คือ ทางตอนเหนือของกลุ่มน้ำยงซีเกียง

จนกระทั่งถึงลุ่มน้ำฮวงโห แต่ในระยะเวลาหลายพันปี ได้เกิดต่อสู้กับชนชาติจีน (คือ พวก Bak Tribes) ซึ่งยกมาจากทางตะวันตกเฉียงเหนือของไทยสู้ไม่ได้ก็อพยพถอยร่นลงสู่ดินแดนทางใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง แต่ก็ถูกชนชาติจีนเบียดรุกมาอีก จึงได้อพยพถอยร่นลงสู่ใต้ในดินแดนที่เป็นประเทศซึ่งบัดนี้เรียกว่าประเทศไทย แคว้นไทยใหญ่ตอนเหนือของพม่า (พวกคำต๋หลวง — Khamti Laung) และแคว้นอัสสัม ได้แก่พวกไทยอะหมซึ่งบัดนี้ถูกกลืนชาติเป็นฮินดูไป ไทยกลางพวกอพยพไปทางตะวันออกได้แก่ราชอาณาจักรลาว นอกนี่ยังอพยพไปอยู่ทางภาคเหนือของแคว้นตั้งเกียคือพวกไทยขาว ไทยแดง และไทยดำ และก็ยังมียกไทยซึ่งตกค้างอยู่ในตอนใต้ประเทศจีนอีก เช่นที่ในมณฑลยูนนาน มีพวกไทยเหนือ ไทยลื้อ ไทยลาย และไทยน้ำ ในมณฑลไคเวจ มีพวกไทยจง หรือไทยย้อย ในมณฑลกวางสี และกวางตุ้ง มีพวกไทยไท และไทยนุง อยู่อีกมาก พวกไทยสาขาต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่เรียกตัวเองว่าไทยทั้งสิ้น ตามที่สำรวจได้เมื่อประมาณ ๒๕ ปีที่แล้ว ระบุว่ามียกไทยอยู่ประมาณ ๖ ล้าน ๕ แสนคน ไม่นับพวกไทยในเกาะไหหลำ ซึ่งมีอีกประมาณ ๒๕๐,๐๐๐ คน จึงเห็นได้ว่าชนชาติไทยมิใช่ชาติมีจำนวนคนน้อยเลย ถ้าจะรวมคนไทยทั้งหมดที่อยู่ในประเทศและนอกประเทศก็คงจะมทงสิ้นไม่น้อยกว่า ๒๓ ถึง ๒๔ ล้านคน เนื่องจากสงครามและภัยพิบัติอื่น ๆ ในระยะเวลาหลัง ๆ แห่งประวัติศาสตร์ ทำให้ชนชาติจีนทางมณฑลตะวันออกต้องอพยพหนีภัยมาสู่ดินแดนประเทศจีนทางตะวันตกมากขึ้น จึงยากที่จะอนุมานฐานะและจำนวนชาวไทยที่มีอยู่ในประเทศจีนขณะนี้ว่ามีอยู่เท่าไร แต่อย่างไรก็ดี คงมีเหลืออยู่เป็นจำนวนมาก และควรจะเพิ่มเติมพวกที่อยู่ทางใต้ของจีน คือพวกจีนแคะ (Hakkas) ซึ่งมีเชื้อกไทยผสมเข้าด้วย แต่บัดนี้แยกไม่ออกจาก

ชาวจีนแท้ ๆ แหล่งกำเนิดของคนไทยนั้นยังเป็นปัญหาอยู่ ซึ่งเรื่องอย่างนั้น
เป็นปัญหาเช่นเดียวกันไม่ว่าชาติใด ๆ แต่ก็มีเหตุผลที่จะสันนิษฐานได้
ว่าชนชาติไทยอพยพมาจากทางตะวันตก อาจจะเป็นที่ใดที่หนึ่งในตอน
กลาง ๆ ทางตะวันตกของทวีปเอเชียก็ได้ ซึ่งในขณะนั้นสภาพดินฟ้า
อากาศในดินนั้นผิดกับปัจจุบันนี้ คือยังอำนวยให้ยึดเป็นทำเลทำมาหากินได้

ว่าในส่วนประเทศไทยตอนลุ่มน้ำเจ้าพระยาเดี๋ยวนี้ ปรากฏว่าเดิม
เป็นดินแดนของชนชาติมอญหรือชนชาติที่พูดภาษามอญ ตั้งแต่ตอนต้น ๆ
ของพุทธศตวรรษที่ ๑๒ อาณาจักรมอญนี้ มีชื่อโดยอนุโลมว่าทวารวดี
และดูเหมือนเคยตกอยู่ใต้อำนาจของอาณาจักรพูนันมาเป็นเวลาหลายร้อย
ปี จนกระทั่งเมื่อ พ.ศ. ๑๕๕๓ อาณาจักรทวารวดีตกไปเป็นส่วนหนึ่ง
ของมหาอาณาจักรเขมร และต่อมาไทยจึงได้เข้าครอบครองดินแดนตอนนั้น
ในราวกลางพุทธศตวรรษที่ ๑๘ ส่วนประเทศไทยตะวันออกนั้นตกอยู่ใต้อำนาจ
ของเขมร ประเทศไทยตอนเหนือเดิมเป็นดินแดนของพวกละว้าซึ่ง
เมื่อไทยมามีอำนาจครอบครอง คำว่า ลาว มาแต่คำ ละว้า นี้เอง ดินแดน
ที่เป็นของพวกละว้า ทางตะวันตกในพุทธศตวรรษที่ ๑๒ อยู่ใต้อำนาจของ
พวกมอญซึ่งแยกมาจากมอญที่ลพบุรีและทางใต้ของดินแดนที่เป็นประเทศไทย
เดี๋ยวนี้ เวลาเท่าที่กล่าวแล้วนี้ พวกไทยยังอยู่ที่มณฑลยูนนาน มีชื่อ
เรียกว่าพวกฮ้ายลาว และมีราชอาณาจักรชื่อน่านเจ้า อาณาจักรน่านเจ้า
มีอำนาจอยู่ทางภาคใต้ของประเทศจีนเป็นเวลาติดต่อกันถึง ๒๕๐ ปี และ
มีอำนาจรวมไปถึงแคว้นไทยใหญ่ คือ พม่าตอนเหนือและตั้งเกี่ยวด้วย
อาณาจักรน่านเจ้าประกอบด้วยดินแดนที่เป็นมณฑลยูนนาน ไทเวจ และ
กวางสี และส่วนหนึ่งของเสฉวน ในบางครั้งก็เคยได้มีอำนาจครอบครอง
มณฑลกวางตุ้ง เฉพาะมณฑลกวางตุ้งนี้ ได้ตกเป็นของจีนเมื่อ พ.ศ. ๑๕๙๓

อาณาจักรน่านเจ้าได้ถึงกาลอวสาน โดยการย้ายของกองทัพพระเจ้ากูปไล
ชาน ในปี พ.ศ. ๑๗๘๗ เมื่ออาณาจักรน่านเจ้าสลายนี้ เป็นเวลาที่กระบวน
อพยพของพวกไทย ซึ่งได้เริ่มอพยพกันมาเรื่อย ๆ เป็นเวลาติดต่อกันถึง
๖๐๐ ปี จากบริเวณที่ราบสูงทางภาคใต้ของประเทศจีน กำลังดำเนินอยู่
บางส่วนของพวกนี้ ได้แยกย้ายเข้าไปตั้งมั่นอยู่ในดินแดนตอนกลาง และ
ตอนเหนือของประเทศไทย และต่อมาก็ได้ประกาศตนเป็นอิสระจาก
อำนาจของเขมร และตั้งอาณาจักรขึ้นชื่อว่า สุโขทัย และต่อมาเมื่อไทย
ชนะพวกมอญซึ่งตั้งราชอาณาจักรอยู่ที่เมืองลำพูนแล้ว พวกไทยสุโขทัยก็
ได้แก้วน่านนาไทยมาไว้ในอำนาจด้วย การมีอำนาจของไทยได้ตัดรอน
อิทธิพลของมอญ — เขมรออกเป็น ๒ ฝ่าย คือมอญถูกกันอยู่ทางตะวันตก
และเขมรถูกกันอยู่ทางตะวันออก ส่วนชาติที่แพ้ (เป็นต้นว่าพวกละว้า)
บางพวกก็อพยพหลบหนีไป บางพวกก็ยังคงอยู่ในที่เดิม และต่อมาใน
เวลาที่ล่วงเลยมานาน ๆ เข้า ก็เกิดการผสมกันทางเชื้อชาติและทางวัฒนธรรม
กับพวกไทยซึ่งกำลังจะก่อร่างสร้างตัว ซึ่งในเรื่องนี้ ถ้าจะพิจารณา
ไปแล้ว จะเห็นว่านโยบายของไทยไม่เหมือนกับของพม่า พม่ามักจะริบ
ทรัพย์สินสมบัติชาติที่แพ้และฆ่าฟันให้ล้มตายเสียสิ้น แต่ของไทยไม่ใช่เช่นนั้น
เพราะไทยแม้จะเป็นฝ่ายชนะก็มีจำนวนน้อยกว่า และเป็นนักรบส่วนมาก
ดังนั้นเมื่อได้อำนาจแล้ว จึงมักปล่อยให้ผู้แพ้ส่วนใหญ่ได้ทำมาหากิน
ต่อไปโดยไม่ไปรบกวนอันใด และต่อมาเมื่อไทยได้ตั้งประเทศลงมั่นคงแน่น
นอนในตอนกลางของแหลมอินโดจีนรวมทั้งตอนใต้ของแหลมมลายูแล้ว
เมื่อนั้นไทยก็เริ่มทำสงครามบ่อยขึ้น และเมื่อชนะ ก็กวาดต้อนไพร่เข้ามา
สู่บ้านเมืองและนำไปตั้งหลักแหล่งในที่ ๆ ว่างเปล่าในประเทศไทย ซึ่งต้อง
เลือกที่ ๆ ห่างไกลจากบ้านเมืองเดิมของพวกนั้นด้วย หลักการเช่นนี้ไทย

ได้ปฏิบัติเรื่อยมาแม่เมื่อร้อยปีที่แล้วมานี้ แต่การที่โยกย้ายหมู่ชนมากมาย
เช่นนี้ ในเวลาต่อมาได้กลายเป็นปัญหาของนักมานุษยวิทยาอย่างมาก ทว่า
ประเทศไทยจึงเต็มไปด้วยกลุ่มชนต่าง ๆ ซึ่งถูกเทครัวมากระจัดกระจายอยู่
ทั่วไป และมีหมู่ชนที่เข้าใจว่าตัวเองเป็นไทยแท้หลายพวกนั้น ถ้าจะสืบ
สาวไปแล้ว ก็เป็นเชื้อสายของพวกเทครัวเหล่านั้นมากต่อมาก แต่อย่าง
ไรก็ดี การจะไปหาหมู่ชนที่มีเลือดแท้ ไม่ถูกปะปนโดยใครย่อมยากเสีย
แล้ว จะไปหาได้ที่ไหน ? เห็นจะไม่มีพวกเลือดบริสุทธิ์คงอยู่ในโลกได้
ตั้งที่นักมานุษยวิทยาชาวสวีเดนได้กล่าวว่า มนุษยชาติในโลกนี้เป็นเชื้อ
สายพวกผสม (mating group) พวกเลือดแท้ย่อมหายาก มนุษย์เป็นชาติที่
ถูกผสมพันธุ์มาแล้วตั้งแต่โบราณกาล พวกชนเผ่าใหญ่ ๆ ที่จะเอ่ยถึง
เช่น พวกละว้า ก็มีอยู่ส่วนน้อยเท่านั้นที่ยังคงปรากฏตัวอยู่ในขณะนี้ ส่วน
ใหญ่ก็ถูกชาวไทยกลืนชาติไปหมดแล้ว อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีบางพวกที่
เรียกว่ามีเชื้อชาติห่างจากพวกไทยแท้ ๆ อยู่บ้าง พวกนี้ได้แก่กลุ่มชนทาง
เหนือ ๆ ของประเทศไทย ซึ่งอพยพมาจากจีน ได้แก่พวกแม้ว เย้า ละหุ
และลิซอ กลุ่มชนอื่น ๆ นอกจากพวกนี้แล้วก็มีสิ่งต่าง ๆ ที่มาช่วยให้
ความแตกต่างในทางเชื้อชาติลดน้อยลง เป็นต้นว่า การเกณฑ์ทหาร
การศึกษาภาคบังคับ การคมนาคมทางรถยนต์ไปได้ทั่วถึงทุกหนทุกแห่ง
และสิ่งสุดท้ายก็น่าจะได้แก่วิทยุกระจายเสียง ซึ่งแม้จะมีไม่ทั่วทุกตำบล
แต่ก็เป็นความช่วยเหลือให้ความแตกต่างในภาษาท้องถิ่น ขนบธรรมเนียมที่
แปลก ๆ เครื่องแต่งกายประจำชาติที่มีสีสันต่าง ๆ ลดน้อยไปมาก
อย่างไรก็ตาม เราสามารถที่จะแบ่งประเภทกลุ่มชนต่าง ๆ ที่อยู่ใน
เมืองไทย ตามที่เราได้ศึกษาค้นคว้ามาดังนี้

๑. เผ่าไนกริโต (Negrito - เงาะ) เซมัง (Semang) ตองก้า (Tongka)

๒. เผ่าอินโดเนเซียน { มลายู
ชาวน้ำ (Sea Gipsies)
พวกโมเกน (Moken)

๓. เผ่ามอญ - เขมร { ละว้า
ขมุ หรือ ผู้ทัง
ชาวบน หรือ เนยกุล
ซง หรือ สำแ
โล้

๓. เผ่ามอญ - เขมร { แสก
กะลอง
ข้าพรว
ส่วย หรือ กุข
เขมร
มอญ
ข้าทั้น

๔. ญวน

๕. เผ่าทีเบต - พม่า { มุเซอ หรือ ละห
ก่อ หรือ อะกา
ลิซอ
กะเหวียง { กะเหวียงแดง และ
กะเหวียงขาว

๖. เผ่าไทย { ไทย
ไทยโคราช
ไทยขวน
ไทยภาคอีสาน
ลือ
ชาน หรือ เจียว (ไทยใหญ่)
ซัมซัม { ลาวขาว
ลาวเวียง
ลาวพวน
ผู้ไทย
ไทยข้อย
ไทยโย้ย

๗. เผ่าจีน { จีน
แม้ว
เข่า

๘. ผีตองเหลือง หรือ ยุมบริ (Yumbri)

๑. นิกิริโต (Negrito)

พวกเซม้ง

เดี๋ยวนี้มีเหลืออยู่เพียงไม่กี่ร้อยคน ซึ่งแต่ก่อนนี้อาจมีอยู่ทั่วไปในดินแดนอันกว้างใหญ่ของประเทศไทย พวกเซม้งหรือเงาะ (นิกิริโต) มีเหลืออยู่กระจุกกระจายไปไกล นอกจากมีอยู่ในประเทศไทยแล้ว ยังมีเหลืออีกบ้างในหมู่เกาะฟิลิปปินส์ ได้แก่พวกเอตา (Aetas) พวกคนแคระในเกาะนิวกินี พวกหมู่เกาะอันดามาน (Andamans) และพวกมนุษย์แคระซึ่งอยู่ในป่าดิบแถบกลางทวีปแอฟริกา เหล่านี้ล้วนแต่เป็นเชื้อสายของพวกเงาะนิกิริโตทั้งสิ้น กล่าวทางหลักมานุษยวิทยาและทางหลักชาติวงศ์วิทยา มนุษย์พวกนี้ดูเหมือนจะเป็นมนุษย์ที่ตกอยู่ในขั้นแรก ๆ แห่งวิวัฒนาการของมนุษย์

พวกเซม้งที่อยู่ในเมืองไทย มีชื่อเรียกอีกว่า ตองกา หรือโม (Mos) พวกนี้มีแหล่งอยู่อาศัยในจังหวัดปัตตานี และนครศรีธรรมราช บางคนก็คุ้นเคยกับชาวมลายู และลงมารับจ้างทำงานเพื่อแลกอาหาร แต่ส่วนมากมักจะพอใจกับชีวิตเร่ร่อนอยู่ในป่ามากกว่า

รูปร่างลักษณะของพวกนี้ก็มีผิวสีน้ำตาลไหม้ และเรื้อนร่างแคระมาก ผู้ชายสูงโดยเฉลี่ย ๑.๕ เมตร และผู้หญิงก็เตี้ยกว่านี้สักเล็กน้อย ผมสั้นขมวดติด ๆ กันและฟูเต็มศีรษะ ริมฝีปากหนามาก ใบหน้าตองคางไม่ยื่นมาก

ผู้ชายนิยมใช้ผ้าเตี่ยวทำด้วยเปลือกไม้พันรอบ ๆ ตัว ปล่อยชายปกห้อยมาด้านหน้า ผู้หญิงนุ่งกระโปรงสั้น ๆ ทำด้วยหญ้าหรือใยไม้ แต่เดี๋ยวนี้มักนุ่งห่มด้วยผ้าฝ้าย ตามอย่างพวกชาวพื้นเมืองที่มีถิ่นฐานอยู่ใกล้ ๆ

พวกนี้ไม่นิยมสร้างที่อยู่ถาวร แต่ทำขึ้นง่าย ๆ เพื่อบังลม โดยเอากิ่งไม้ที่มีใบหนา ๆ บักปลายทั้งสองข้างลงบนดินแล้วน้อมลง ไม่มีการเพาะปลูกอย่างใด ใช้ผลไม้ป่าและรากไม้เป็นอาหาร ส่วนเนื้อสัตว์ก็ล่ามากิน อาหารที่สำคัญของพวกนี้คือหลอดเป่าซึ่งคงไม่ได้คิดขึ้นเอง แต่จำเอามาจากชาติอื่น ลูกดอกที่เป่านั้นบางทีก็อาบยาพิษ ยาพิษที่ใช้มักจะนิยมใช้ยางนอง (Upas tree or Antiaris toxicaria) บางทีก็ขูดเอามาจากเปลือก Strychnos.

๒. พวกอินโดเนเซีย

พวกมลายู

พวกมลายูที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมีประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ คน ส่วนมากอยู่ทางมณฑลทางใต้ของประเทศไทย

พวกมลายูในปัจจุบันนี้เป็นเชื้อชาติผสม แต่อย่างไรก็ตาม เชื้อสายส่วนใหญ่สืบมาจากพวกยะกุน (Jakuns) หรือโปรโต-มะเลย์ (Proto-Malays) ซึ่งเป็นชนชาวป่าดึกดำบรรพ์ ท้องเที่ยวอยู่ตลอดแหลมอินโดจีนขึ้นไปถึงประเทศจัมปา คือประเทศเวียดนามเดี๋ยวนี้

จากการค้นคว้าของผู้สนใจในทางนี้ บางท่านกล่าวว่าชาวมลายูในปัตตานีนั้น เป็นมลายูที่ถูกผสมกับพวกเซม้งมาก เพราะพวกเซม้งเคยครอบครองดินแดนนั้นมาก่อน

ชาวมลายูที่อยู่ในเมืองไทยนับถือศาสนาอิสลาม แต่เคร่งในศาสนา น้อยกว่าชาวอิสลามในแถบอื่น ๆ จะเห็นได้จากสตรีซึ่งสามารถออกจากบ้านไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องคลุมหน้า ในครั้งก่อน ชาวมลายูใน

บัตตานีนี้ มีกษัตริย์เป็นผู้หญิงปกครองต่อ ๆ กันมาหลายชั่วอายุคน ซึ่ง บ่งให้เห็นว่าคงมีการปกครองโดยให้หญิงเป็นใหญ่ (matriarchate) ประเพณี นี้เป็นเช่นเดียวกับชาวบาคกซึ่งเป็นชาวมลายูพวกหนึ่งในเกาะสุมาตราที่ยัง มีลัทธิปกครองอย่างนี้จนปัจจุบัน

ชาน้ำ

ชาน้ำหรือชาวเล มลายูเรียกว่า โอรังลุต พม่าเรียกว่าเซลัง (ฉหลงหรือถหลงในไทย) ส่วนชาน้ำเรียกตัวเองว่า โมเกน (Moken) พวกนี้เป็นคนยังอยู่ชนชั้นแห่งความเจริญ ทำเนิ่นอาชีพตามชื่อของตัว คือ ทากินทางทะเล ในสมัยก่อนพวกนี้มักอยู่ในเรือเสร็จ จะขึ้นฝั่งก็บาง โอกาสและสร้างที่พักชั่วคราวอยู่ พวกนี้เพิ่งจะทิ้งเรือขึ้นอาศัยอยู่บนบก เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง บางพวกแม้นบนบกแล้วก็ชอบการโยกย้ายที่อยู่ไปเรื่อย ๆ ที่พักของพวกนี้สร้างด้วยทางมะพร้าว ซึ่งนำมาเย็บติดกันเป็นแผง ๆ มีเสา เป็นไม้ไผ่ และหลังคามืออพยพลงเรือก็ถอนไปคลุมเรือด้วย

ส่วนใหญ่ของพวกนี้อาศัยอยู่ที่หมู่เกาะของเมืองมริค (Mergui) แต่ ก็มีบางพวกที่ตั้งหลักแหล่งอยู่ทั่วไปทางแหลมมลายูด้านตะวันตก จนถึง สิงคโปร์ บางทีก็เดินทางเรื่อยมาถึงหมู่เกาะทางภาคตะวันตกของประเทศ ไทยด้วย

พวกนี้เคยมีภาษาพูดของตนเองโดยเฉพาะ แต่ปัจจุบันนี้ภาษาของ พวกนี้เริ่มจะสูญเสียแล้ว อย่างไรก็ตาม ภาษาของพวกนี้ก็ยังมีเหลือปะปน อยู่ในภาษาของพวกชาวหมู่เกาะของเมืองมริค (Mergui) บางพวก และได้มีผู้บันทึกเสียงไว้แล้ว กล่าวกันว่าภาษาของพวกนี้คล้ายภาษาของพวก จามมาก

พวกชาวน้ำที่พบในประเทศไทยส่วนมากพูดภาษามลายู บางทีก็
เป็นภาษามลายูเพี้ยน การอาชีพมีจับปลาตากเค็ม จับปลิงทะเล งาม
หอยมุก เปลือกหอย และเก็บของทะเลขาย พวกนี้เป็นนักดำน้ำที่ชำนาญ
มาก สามารถดำได้ลึกถึง ๑๖ - ๑๗ วา

เรือของพวกนี้สร้างอย่างวิจิตรพิสดารมาก ตัวเรือใช้ไม้ทั้งต้นขุด
เป็นร่องลงไป กราบเรือใช้ก้านต้นระกำทำ จึงมีน้ำหนักเบามาก แต่ก็ผุ
พังเร็ว ปัจจุบันนี้เรือแบบไม้ระกำนี้ ไม่ค่อยจะมีให้เห็นแล้ว สมัยใหม่นี้มัก
จะขุดด้วยไม้ทั้งต้น

พวกชาวนานสืบตระกูลมาจากพวกเวดดิค (Weddid) แต่ผสมกับ
พวกมลายูและมองโกลมาก

๓. มอญ - เขมร ละว้า

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ซึ่งเพิ่งพบเมื่อเร็ว ๆ นี้ ทำให้ลง
ความเห็นได้แน่นอนว่า ดินแดนทางภาคเหนือของไทยนั้นเคยเป็นที่อยู่
ของกลุ่มชนที่ชื่อว่าพวกละว้ามาก่อน อาณาเขตของพวกละว้ากินลงมาทาง
ใต้ถึงบริเวณที่ปัจจุบันนี้เป็นเมืองตากและเมืองกำแพงเพชร ริมฝั่งแม่น้ำ
ปิง ในพุทธศตวรรษที่ ๑๒ พวกละว้าได้ตกเป็นเมืองขึ้นของพวกมอญ
ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองลพบุรี พวกมอญนี้ได้มาสร้างเมืองชื่อนครลำพูนและนคร
ลำปาง และได้เข้าผสมพันธ์ุกับชาติละว้าเดิม ชาติละว้าจึงนับว่าเป็นชาติ
ที่ใกล้ชิดกับพวกมอญมาก

จากการสำรวจหลักฐานจากหินดินเก่า ๆ และกู่เก่า ๆ (ที่ฝั่งศพ)
ซึ่งมีเรียงรายอยู่มากในบริเวณเมืองขวม (อำเภอขุนขวม) ทางตะวันตก

ของเมืองเชียงใหม่ ประกอบกับหลักฐานซึ่งมีตอ้งกันในพงศาวดารโยนก ทำให้ได้ความแน่ชัดว่า พวกละว้าเป็นชาติที่มีวัฒนธรรมที่สูงมาก่อน และคงจะเคยมีพระเจ้าแผ่นดินที่ทรงอำนาจมาแล้ว พระเจ้าแผ่นดินบางองค์ของพวกละว้าเคยนำทัพเข้าทำยุทธหัตถีกับพวกมอญด้วย

ดินแดนของพวกละว้า ส่วนใหญ่อยู่บนที่ราบสูงทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเชียงใหม่ ระหว่างเมืองฮอดและเมืองยวม ในบริเวณเหล่านี้มีหมู่บ้านเล็ก ๆ ตั้งอยู่กระจัดกระจายเป็นหย่อม ๆ ไป กล่าวกันว่า ชาวหมู่บ้านเหล่านี้เป็นเชื้อสายของพวกละว้าทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าพวกนี้จะหันไปแต่งกายและพูดภาษาของเพื่อนบ้านแล้วก็ตาม และว่ากันว่า ถ้าพวกละว้ายังคงมีอำนาจอยู่ทางดินแดนตอนเหนือ (กล่าวคือไม่ตกเป็นของมอญ) ในสมัยที่ไทยอพยพมาถึงตอนเหนือ ก็คงจะมีการผสมพันธ์ุกับพวกละว้าไม่น้อย

ถึงแม้ว่าการแบ่งแยกพวกเชื้อสายละว้าและพวกไทยเหนือจะยุ่งยากสักหน่อย แต่ก็เห็นได้ชัดถ้าสังเกต คือ พวกละว้ามักจะมีสีผิวคล้ำและรูปร่างเตี้ย ล้ำกว่าพวกไทยเหนือ

ภาษาพูดของพวกละว้าที่เชียงใหม่ มีบางคำที่ไปคล้ายภาษาของพวกละว้าในประเทศพม่า นี้ก็ไม่แปลกอันใด เพราะมาจากตระกูลเดียวกัน ส่วนพวกละว้าที่อยู่ออกไปทางตะวันตกเฉียงใต้ของเชียงใหม่ มักจะแต่งกายอย่างไทยเหนือทั่ว ๆ ไป บางทีก็แต่งกายคล้ายชาวกะเหรี่ยงซึ่งอยู่ติดกันไปทางเมืองพม่า ที่เห็นได้อีกอย่างหนึ่งว่าต่างจากพวกไทยเหนือคือ ผู้หญิงมักจะนิยมสวมห่วงคล้องคอทำด้วยเงิน และสวมกำไลเงินเรือนของพวกนี้สร้างอย่างแข็งแรง ยกพื้นสูง ฝาทำด้วยไม้ฉำฉา ทุกบ้านเรือนมักมีสวนครัวปลูกผลไม้หรือผักเอาไว้รับประทาน

อาชีพสำคัญของพวกนี้คือ ถลุงเหล็กจากสินแร่เหล็กซึ่งขุดเอามาจาก บริเวณใกล้ ๆ เหล็กที่ถลุงเอามาได้มักจะเอามาทำเสียม มีด และโซ่ บางพวกก็โค่นป่าลงเพื่อทำเป็นไร่เพาะปลูกชั่วคราว แต่เดี๋ยวนี้มี หมู่บ้านหลายแห่งที่นิยมทำไร่ตามลาดเขา

พวกขมุ

พวกขมุนีมีถิ่นฐานอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำโขง ในเขตแคว้น หลวงพระบาง พวกนี้มักจะเข้ามาในเมืองเพื่อรับจ้างทำป่าไม้สัก และบาง พวกก็เลยตั้งบ้านช่องอยู่ในเมืองก็มี

ที่ภาคเหนือของจังหวัดกาญจนบุรี ปรากฏว่ามีหมู่บ้านพวกขมุอยู่ บ้าง พวกขมุพวกนี้กล่าวว่าเป็นพวกที่อพยพมาจากเมืองหลวงพระบาง คงจะถูกกวาดต้อนมาเพราะแพ้สงคราม พวกนี้บางคนก็ยังพูดภาษาของ ตัวอยู่ แต่การแต่งกายและขนบประเพณีเปลี่ยนไปตามเพื่อนบ้านเสียมาก แล้ว ในตำบลทางเหนือของจังหวัดน่าน ยังมีพวกขมุอยู่บ้างอีกเล็กน้อย

นอกจากนี้ ทางภาคอีสานของประเทศไทย มีพวกขมุอยู่อีกบ้าง เช่นที่ชัยบุรี (อำเภอเมืองกาฬ) ที่แก่งสะเดกในแม่น้ำโขง ที่จังหวัดนคร พนม และที่จังหวัดอุบลราชธานี พวกนี้ถูกพวกพ่อค้าทาสชาวม่านำมา ขายเมื่อประมาณ ๗๐ ปีมาแล้ว ขมุเหล่านี้เรียกอีกชื่อว่าพวกผู้ทิ้ง เป็นพวก ถูกนำมาจากฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขงเป็นหมู่ใหญ่ ๆ (จากจังหวัดคำม่วนใน ประเทศลาว) และพวกบาทหลวงได้เป็นผู้ปลดปล่อยให้พ้นจากความเป็น ทาส จึงได้เข้ารับนับถือศาสนาคริสต์จำนวนมาก พวกผู้ทิ้งในจังหวัดอุบล ราชธานี มีประมาณ ๕๐๐ กว่าคน ล้วนพูดภาษาไทยและลีมภาษาของ ตนแล้ว ภาษาของพวกขมุนีมีหลายคำที่พ้องกับภาษาของพวกละว้า

ชอง

พวกชอง มีถิ่นฐานอยู่แถบเขาในจังหวัดจันทบุรีและใกล้เคียง พวกนี้สืบเชื้อสายมาจากพวกชองในเขมร

เขมรเรียกพวกชองว่า ปอร์ และชองเรียกตัวเองว่า ตัมเรจ หรือ ลำแระ ภาษาพูดคล้ายคลึงกับภาษาเขมร แต่การแต่งกายและขนบธรรมเนียม ประเพณีใกล้เคียงมาทางไทยเสียมาแล้ว

Dr. Jean Brengues ผู้ซึ่งถึงแก่กรรมแล้ว ได้ทำงานสำรวจติดต่อกันมาเป็นเวลานาน และได้ให้ความเห็นว่าพวกชองแตกต่างจากพวกเขมรหลายอย่าง ในบรรดาความแตกต่างนั้นอย่างหนึ่งก็คือ พวกชองนี้ กล่าวโดยทั่วไปเป็นพวกมีขนาดศีรษะลักษณะ Mesaticephalic แต่ส่วนพวกเขมรนั้นมีขนาดศีรษะลักษณะ Sub-brachycephalic นอกจากนี้ ท่านผู้นี้ ยังได้ให้ความเห็นอีกข้อหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้นำมาอ้างไว้ตอนต้นของหนังสือเล่มนี้แล้ว กล่าวคือท่านมีความเห็นว่าในพวกชองนั้น มักมีเลือดนิกริโตผสมอยู่ประมาณ ๒๐% ทั้งนี้คงจะเป็นด้วยผสมกับพวกนิกริโตซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณนี้มาก่อน

พวกชองจะต้องเป็นพวกที่สืบเชื้อสายมาจากพวกส่วยหรือกวย ซึ่งอยู่ทางภาคอีสานของประเทศไทยแน่นอน เพราะพวกส่วยหรือกวยนี้เหมือนพวกปอร์หรือลำแระและพวกโกนชองซึ่งอยู่ในประเทศเขมรมาก จากการสำรวจเมื่อเร็ว ๆ นี้ ได้ความว่าพวกชองเป็นตระกูลมอญ-เขมร ซึ่งผสมกับชนตระกูลเวดดิท-เมลานีเซียน (Weddid-Melanesian)

พวกชองในจังหวัดจันทบุรี ทำไร่กระวานซึ่งเป็นสินค้าที่มีชื่อเสียงมากของจังหวัดนี้ และทำไร่ข้าวเหมือนกัน ใช้วิธีเผาป่าเพื่อปลูกข้าว

พวกชาวบน

พวกชาวบนอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แต่แยกกันอยู่ในที่ ๒ แห่ง ห่างไกลกันมาก คือพวกหนึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดนครราชสีมา และอีกพวกหนึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัดเพชรบูรณ์ พวกชาวบนซึ่งอยู่ที่เพชรบูรณ์แต่เดิม อาจอยู่กระจายมาจนถึงทางตะวันตกของจังหวัดลพบุรี

เมื่อประมาณ ๕๐ ปีมานี้ พวกชาวบนยังเป็นชาวป่าอยู่ หากินด้วยการโก่นถางป่าปลุกพืชพันธุ์ เมื่อถึงฤดูก็อพยพโยกย้ายไปหาที่อื่นต่อไป รัฐบาลไม่เก็บภาษีพวกนี้ แต่ให้หน้าของป่ามาส่งส่วยแทน เช่นส่งน้ำรัก หรือไม้กฤษณาขอนกอก แต่ปัจจุบันพวกนี้ยกเข้ามาตั้งหลักแหล่งในบ้านเมืองแล้ว

ภาษาของพวกชาวบนมีลักษณะคล้ายมอญและเขมร ชาวบนทั้งหญิงชายในเวลานี้แต่งกายแบบไทยกันหมดแล้ว แต่หญิงบางคนยังนิยมเอาผ้าแถบพันรอบ ๆ เอวหลาย ๆ รอบ และผูกเป็นเงื่อนไว้ที่ตะโพกข้างขวา

พวกชาวบนกลายเป็นคนไทยที่อยู่รอบ ๆ อย่างง่ายดาย ยังมีแต่คนแก่ ๆ เท่านั้นที่ยังพูดภาษาของตนเองอยู่ได้บ้าง

ไล่

พวกไล่มีผิวสีคล้ำมาก บางทีก็ดำแทบจะสนิททีเดียว พวกนี้พูดภาษาคคล้ายเขมรมาก ถิ่นเดิมอยู่ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง (จังหวัดคำม่วน) พวกไล่ที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทย ส่วนมากตั้งถิ่นฐานอยู่แถวหนองหาร ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างจังหวัดสกลนครและจังหวัดนครพนม อีกพวกหนึ่งอาศัย

อยู่ริมฝั่งแม่น้ำสงครามทางเชิงเขาภูพานตอนเหนือ เมื่อประมาณ ๔๐ ปี
มานี้^(๑) พวกโส้มีอยู่ทั้งสิ้นประมาณ ๑๐,๐๐๐ คน แม้บัดนี้จะนับถือพุทธ-
ศาสนาแล้ว แต่ก็ยังเชื่อไสยศาสตร์มาก โดยเฉพาะมีความกลัวเรื่อง
ผีปอบมาก พวกโส้แต่งกายเหมือนไทยตอนเหนือ ผู้หญิงสาวมักนิยมใช้
ผ้าไหมสีฉูดฉาดพันรอบมวยผมอีกทีหนึ่ง พวกนี้เพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์
เช่นเดียวกับพวกลาว

แสก

พวกแสกนี้มีอยู่ ๒ พวกด้วยกัน พวกหนึ่งมีจำนวนมากอยู่ในอำเภอ
อาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด อีกพวกหนึ่งมีจำนวนน้อย อยู่ที่อำเภอท่า
อุเทน จังหวัดนครพนม เมื่อประมาณ ๔๐ ปีมานี้ พวกนี้มีถึง ๖๐๐ กว่า
คน พวกแสกอพยพมาจากฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง เป็นพวกที่นำเอ็นดู หญิงสาว
ชาวแสกมีชื่อในกระบวนเต็นระบำเป็นวงกลมที่แปลก เป็นคนผิวขาว รูปลักษณ์
ร่างกาย แต่หย่อนในศีลธรรมความประพฤติ ว่าในด้านความเป็นอยู่
พวกแสกนี้นับว่าละม้ายคล้ายไปทางพวกลาวมาก

เมื่อสำรวจในด้านภาษาพูดแล้ว ต้องกล่าวว่าภาษาพวกแสกอยู่ใน
ตระกูลภาษามอญ—เขมร แต่อย่างไรก็ดี ภาษาของพวกนี้ปนกับภาษา
ลาวมากเสียแล้ว

กะลอง

พวกกะลองมีถิ่นฐานเดิมอยู่ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง ได้ถูกกวาด
เข้ามาอยู่ในจังหวัดนครพนมและจังหวัดสกลนคร รวม ๑๐๐ กว่าปีมาแล้ว
จนกระทั่งปัจจุบันนี้ พวกนี้ได้ละเลยภาษาของตนเองเสียสิ้น พูดได้แต่

(๑) ผู้เขียนฯ เรื่องนี้ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๓

ภาษาลาว ขณะนี้มีทั้งสิ้นประมาณ ๓๐,๐๐๐ คน และเรียกชื่อตัวเองว่าพวก
กะลอง ถิ่นที่อยู่แถบภูพานทางภาคใต้ของจังหวัดสกลนคร ถ้าไม่มีใคร
สังเกตจริงๆแล้ว จะพบว่าพวกนี้มิได้ผิดไปจากลาวเลย

ข้าพริ้ว

พวกนี้อพยพมาจากฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง และมาอยู่รวมกันเป็น
หมู่ที่อำเภอชานุมาน และอำเภอเขมราฐ ในจังหวัดอุบลราชธานี มี
อาชีพเพาะปลูกเหมือนพวกลาว และปลูกสร้างบ้านเรือนก็ทำนองเดียวกัน
แต่ทว่ายังพูดภาษาของตนเองอยู่ ถิ่นกำเนิดของพวกนี้อยู่ที่เมืองอัตตะปือ
ลาวเรียกพวกนี้ว่า - ชาโหลแเว แม้ว่าชื่อที่ถูกของพวกนี้จะเป็นข้าพริ้วก็ตาม
ขณะนี้มีพวกข้าพริ้วอยู่ประมาณ ๕๐๐ คน เมื่อสัก ๒-๓ ปีมานี้ พวกนี้ไป
อาศัยอยู่ทางใต้ของจังหวัดนครราชสีมาบ้าง และมีคนเรียกว่า พวกข้าตอง-
ออง สืบได้ความว่าพวกนี้เดิมเป็นชนลยลคมว และเคยเป็นพวกข้าพริ้ว
มาก่อน และถูกกลืนชาติเป็นไทยเสียมากแล้ว

ส่วยหรือกวย

พวกส่วยหรือจะเรียกให้ถูกต้องว่าพวกกวย ชื่อแรกนั้นเป็นชื่อไทย
หมายความว่าพวกส่งส่วย พวกกวยนี้เป็นพวกที่สำคัญพวกหนึ่ง อาศัยอยู่ใน
จังหวัดสุรินทร์เป็นจำนวนมาก และยังมีที่จังหวัดศรีสะเกษและจังหวัดอุบล
เรื่อยไปถึงจังหวัดร้อยเอ็ด พวกกวยมีลักษณะใกล้เคียงเขมรมาก แต่ภาษาพูด
แตกต่างกันมาก เท่าที่ได้สำรวจปรากฏว่า พวกกวยเป็นชนที่อยู่มาก่อน
ในประเทศกัมพูชาและทางตะวันออกของประเทศไทย ความจริงพวกที่

อาศัยอยู่ในเขตที่เราเรียกว่าลาวทุกวันนี้ ทางเหนือและทางตะวันออกของ
ประเทศไทยก็คือพวกกุกยที่พุกไทยนั่นเอง มีชาวกุกยเป็นจำนวนมากที่ยังพูด
ภาษาของตนเองอยู่ พวกนี้มีอยู่มาก เรียกว่าพวกลาวส่วยและเขมรส่วย
พวกลาวส่วยมักจะมีอยู่ในจังหวัดอุบลราชธานี ศรีสะเกษ และสุรินทร์ ส่วน
พวกเขมรส่วยนั้นอยู่ในจังหวัดสุรินทร์เป็นส่วนมาก พวกลาวส่วยและเขมร
ส่วยนั้นก็คือพวกกุกย ที่กำลังจะเปลี่ยนมาพูดภาษาลาวและภาษาเขมรนั่นเอง
แต่ที่ว่าพวกนี้มีวัฒนธรรมที่ต่ำกว่าพวกลาวและพวกเขมรมาก ถึงแม้ว่าจะ
นับถือศาสนาพุทธแล้วก็จริง แต่ก็เชื่อถือผีอย่างแน่นแฟ้นเอกอุ อาชีพของ
พวกนี้คือเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์เหมือนพวกเขมร ส่วนบ้านเรือนก็ปลูก
อยู่อย่างง่าย ๆ และค่อนข้างจะสกปรกมาก พวกกุกยแบ่งออกเป็นเหล่า ๆ
เหล่าเดียวกันมักมีความเชื่อถืออย่างเดียวกัน เหล่าที่ใหญ่มากได้แก่พวก
มโลและมเลา เหล่าที่เรียกว่า พวกกุกมโล มีชื่อว่าเก่งในการจับช้างมาก
เมื่อประมาณ ๓๐ ปีมานี้ ได้สำรวจว่ามีกลุ่มชนที่พูดภาษาของพวกกุกยทาง
ภาคอีสานของเราถึง ๑๒๐,๐๐๐ คน ไม่นับพวกลาวส่วยและเขมรส่วยอีก
ถึง ๑๔๔,๐๐๐ คน พวกกุกยเป็นชาติที่มีผิวพรรณดำ แต่ก็ยังเผือกกว่าพวก
ไล่เล็กน้อย บางคนก็เห็นได้ชัดว่ามีเลือดนิกริโตผสม ด้วยเหตุที่มีผมหงิก
หยองเป็นเงาะ ในเหล่าหนึ่ง ๆ มักจะมีอะไรที่แตกต่างทำให้ดูออกว่าเป็น
คนละเหล่า หญิงสาวลาวส่วยในจังหวัดศรีสะเกษที่มีผิวขาวนวลและ
หน้าตาหมดจกก็มีมาก นักมานุษยวิทยาบางพวกกล่าวว่า พวกกุกยนี้จัดเป็น
กลุ่มชนตระกูลมอญ—เขมรและเป็นเลือดผสมระหว่างพวกเวดดิท (Weddid
Proto—Australian) กับพวกเมลานเนเซียน (Melanesian) กล่าวคือในชั้น
ต้นเป็นพวกเวดดิทก่อน แล้วจึงถูกผสมโดยสายพวกที่ยกไปยังชาว

พวกเขมร

พวกเขมรมีอยู่ในจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบล ร้อยเอ็ด ปราจีนบุรี และตราด และยังมีอีก ๒-๓ พวกซึ่งถูกกวาดครว้ไปแต่ครั้งก่อน คือมีที่จังหวัดราชบุรี และจังหวัดกาญจนบุรี

กล่าวโดยทั่วไปแล้ว เขมรและไทยคล้ายกันมาก ผิดแต่ว่าพวกเขมรมักจะมีผิวคล้ำกว่าไทย และมักนิยมไว้หนวดเครารุ่มร่าม กล่าวถึงในก้านความเป็นอยู่ การนับถือศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมในการแต่งกาย เขมรย่อมไม่ผิดกับไทยหรือลาวเลย แต่ที่ว่าพวกเขมรยังรักษาภาษาของตนไว้ ผิดกับพวกส่วยซึ่งละเลยภาษาพูดของตนเสียมากแล้ว จำนวนเขมรที่อยู่ในประเทศไทยมีเป็นจำนวนมาก

เมื่อไทยได้รวบรวมตั้งเป็นประเทศไทยแล้ว พวกเขมรเหล่านี้รวมทั้งพวกกวยและที่อยู่ร่วมกับพวกชาวนน ก็นับเข้าในจำนวนพลเมืองของจังหวัดทางภาคเหนือด้วย

มอญ

ตั้งแต่ได้กล่าวแล้วในตอนต้น ๆ ของหนังสือว่า บริเวณที่ราบอันกว้างใหญ่ของแม่น้ำเจ้าพระยา และดินแดนตอนเหนือของประเทศไทย เคยเป็นของมอญมาก่อนที่ไทยจะอพยพลงมาตั้งหลักแหล่ง แต่มอญที่มีอยู่ในขณะนั้นหาได้สืบเชื้อสายมาจากมอญพวกแรกนี้ไม่ เพราะมอญพวกแรกนี้ถูกกลืนชาติเป็นไทย ที่อพยพมาจากทางใต้ของจีนเสียแล้ว ส่วนมอญพวกหลังนี้จึงเป็นเชื้อสายของมอญที่ถูกกวาดครว้ในสงคราม หรือมิฉะนั้นก็เป็นมอญที่อพยพหนีพม่ามาพึ่งไทย การอพยพในทำนองหลังนี้มีอยู่หลายคราวด้วยกัน เช่นเมื่อปี พ.ศ. ๒๑๔๓, พ.ศ. ๒๒๐๓, พ.ศ. ๒๓๑๗ และ

คราวหลังสุดก็คือใน พ.ศ. ๒๓๕๗ รูปร่างลักษณะของพวกมอญ กล่าวโดย
ทั่วไปแล้วค่อนข้างจะสูงกว่าไทย เก้าหน้าบางคนก็คล้ายไทยมาก มอญ
แต่งกายเหมือนคนไทย เว้นแต่สตรีเท่านั้น ที่มักจะไว้ผมยาวและมุ่นเป็น
มวย พวกนี้พูดไทยคล่อง แต่ก็ยังมีมอญอีกมากที่นิยมพูดภาษาของตัวเอง
ประมาณว่าพวกนี้มีอยู่ในเมืองไทย ๑๐๐,๐๐๐ คน ส่วนใหญ่มีถิ่นฐานอยู่
ใกล้ ๆ จังหวัดพระนคร เช่นที่ปากลัด ปากเกร็ด สามโคก ที่จังหวัด
อื่น ๆ ก็มีบ้างเช่นที่จังหวัดอยุธยา ลพบุรี นครสวรรค์ อุทัยธานี ที่บ้านโป่ง
ในจังหวัดราชบุรี และที่จังหวัดกาญจนบุรี มีหมู่บ้านของพวกมอญอยู่
ที่แควน้อยใกล้เขตแควพม่า ทางใต้ของจังหวัดโคราชแถวอำเภอปักธงชัย
และอำเภอโชคชัย มีพวกมอญอาศัยอยู่ประมาณ ๓,๐๐๐ คน กระจุกกระจาย
อยู่ทั่ว ๆ ไปตามหมู่บ้านหลายแห่ง พวกมอญเหล่านี้พูดภาษามอญไม่ได้
สักคน การแต่งกายก็ละม้ายไปทางชาวโคราชเสียสิ้น

หินข่าหิน

พวกนี้มีภูมิลำเนาอยู่ตามเขาทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของ
จังหวัดน่าน อยู่รวมกันเป็นหมู่บ้านใหญ่เหมือนกัน

พวกหินจะพูดภาษาอะไรก็ไม่ใคร่ทราบ ทั้งเดี๋ยวนี้ก็นิยมแต่งกาย
เหมือนชาวไทยเหนือทั่วไป มีผู้ให้ข้อสันนิษฐานว่าพวกนี้อาจจะสืบเชื้อ
สายมาจากพวกขมุ หรือมิฉะนั้นก็พวกข่าละเมต พวกข่าละเมตนี้อาศัยอยู่
ทั่วไปตามเนินเขาทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำโขง แต่ก็ไม่เคยปรากฏว่า
พวกนี้ได้เคยอพยพเข้ามาในอาณาเขตของไทย

พวกหินปลูกเรือน้อยอย่างแข็งแรงมาก อาชีพที่สำคัญคือปลูก
ต้นเมี่ยง

๔. ญวน

พวกญวนเคยจัดไว้ในตระกูลมอญ—เขมรนานแล้ว เพราะเห็นว่า
มีภาษาของพวกญวนหลายคำที่เหมือนกับภาษาตระกูลมอญ—เขมร และ
บัดนี้^{๕๗} ได้ความเห็นอีกอย่างหนึ่งว่า พวกญวนนั้น ถ้าจะพิจารณาไปแล้วก็คือ
พวกอินโดเนเซีย^{๕๘} ซึ่งผสมกับจีนในสมัยที่จีนเข้ามาครอบครองดินแดน^{๕๙}
เป็นเวลาถึง ๖๐๐ ปี^{๖๐} ปัจจุบันนี้ คนที่จัดว่าอยู่ในกลุ่มตระกูลญวนนี้ แต่ละ
พวกแตกต่างกันไปมาก ทั้งรูปร่างหน้าตาและภาษาพูด ภาษาพูดของชาว
ตังเกี๋ยคือญวนเหนือกับพวกญวนที่อยู่ทางใต้^{๖๑} ฟังไม่เข้าใจกัน พวกญวน
ทางเหนือคือตังเกี๋ยมีรูปร่างลำต้นสูงกว่าพวกญวนทางใต้ พวกญวนตอน
เหนือ^{๖๒} นั้น บางทีอาจจะมียุโรปอยู่บ้าง ทั้งนี้เนื่องจากญวนเคย
เป็นเมืองขึ้นของไทยสมัยน่านเจ้า ภาษาญวนมีภาษาไทยเข้าไปปนมาก
เหมือนกัน ดินแดน^{๖๓} ซึ่งเป็นญวนนี้แต่ก่อนเป็นที่อยู่ของพวกจาม ซึ่งเป็น
ชาติที่ถูกอิทธิพลของศาสนาฮินดูครอบงำและมีอารยธรรมสูงมาก ต่อมา
พวกญวนได้เข้าครอบครองดินแดนเหล่านี้เกือบหมด พวกจามเหลืออยู่อีก
เพียงเล็กน้อย พวกจามลงพวกไค้หนีเข้ามาในเมืองไทย พวกนี้ล้วนแต่
ถืออิสลามทั้งสิ้น^{๖๔}

มีพวกญวนพวกหนึ่งได้อพยพเข้ามาตั้งอยู่ทางแถวจังหวัดจันทบุรี
พวกนี้เป็นเชื้อสายของพวกญวน นับถือศาสนาคริสต์^{๖๕} ซึ่งอพยพหลบภัย
ทางการเมืองมาจากบ้านเมืองของตนเมื่อประมาณ ๑๐๐ กว่าปีมานี้^{๖๖} ญวน
พวกนี้ตั้งหลักแหล่งอยู่ต่างหาก แต่งกายแบบญวน คือกางเกงสีดำและ
เสื้อยาวกรอมกางเกง พวกนี้พูดไทยได้ แต่นิยมพูดภาษาของตนเองด้วย

ทางเหนือของประเทศไทย มีหมู่บ้านของชาวญวนอยู่หลายแห่ง
ด้วยกัน เช่นที่จังหวัดหนองคาย จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครพนม
จังหวัดสกลนคร และมีอยู่อีกบ้างตามริมฝั่งแม่น้ำโขง รวมจำนวนพวก
ญวนทั้งสี่นี้ก็มีหลายพันคนด้วยกัน บริเวณที่ราบตามลุ่มแม่น้ำโขงมีพวก
ญวนอพยพมาอยู่มากมาย และพวกนี้มักจะขยันขันแข็งกว่าพวกลาวที่ค่อนข้าง
ขี้เกียจกว่า

หอสมุดแห่งชาติจังหวัดภูเก็ต
สาขาวัดเจริญสุขุมณกิจ

๕. ตระกูลเบต - พม่า

มูเซอร์

กลุ่มชนตระกูลเบต-พม่า มีอยู่ในเมืองไทยไม่มากนัก เช่น
พวกก่อหรือที่เรียกว่า พวกอะกัก พวกนี้เดิมมีถิ่นฐานบ้านช่องอยู่บริเวณ
ใกล้ ๆ พรหมแดนแคว้นฉานทางตะวันตกของอำเภอแม่จันท์ ต่อมาได้
อพยพเข้ามาอยู่ทางเขาแถวจังหวัดแพร่ อยู่กันเป็นหมู่บ้านใหญ่ พวกก่อ
นี้เป็นตระกูลเดียวกับพวกมูเซอร์ และเรียกตัวเองว่าละหุ

ในบรรดาหมู่บ้านที่พยายามจะอพยพลงสู่ที่ ๆ สะดวกแก่การทำมาหา
กิน เท่าที่เราเรียนรู้มา พวกมูเซอร์เป็นพวกหนึ่งที่ยังคงมีนิสัยเช่นนี้อยู่
กล่าวคือพยายามจะอพยพลื่อนลงสู่ภาคใต้เรื่อย ๆ พวกนี้อาศัยอยู่มาก
ทางขุนเขาสูง ๆ ทางเหนือของประเทศไทย และเรียงรายลงมาทางทิศใต้
ตามลำดับจนถึงเส้นแฉติจิกที่ ๑๗ ๓๐ คือที่บริเวณภูเขาทางตะวันตก
ของลำน้ำแม่ปิงในเขตจังหวัดเชียงใหม่

พวกก่อที่อยู่ในเขตประเทศไทย มีชื่อเรียกว่าพวกมูเซอร์ลาหรือ
มูเซอร์ดำ อีกพวกหนึ่งเรียกมูเซอร์เลหรือมูเซอร์แดง มูเซอร์ทั้งสองพวก

นี้ดูว่าเป็นคนละพวกได้จากเครื่องแต่งกายสตรี กล่าวคือหญิงมุเซอร์ดำ
สวมกางเกงสีดำ มีแถบสีแดงที่ข้างหลัง ส่วนหญิงมุเซอร์แดงนุ่งผ้าชิ้น
มีเชิงสีแดง การแต่งกายของพวกมุเซอร์ทั้งหญิงและชายนี้จัดว่าคล้ายพวก
เข้ามาก ต่างแต่ว่าเสื้อยาวของหญิงสาวมุเซอร์ไม่มีผ่าข้าง ๆ ขึ้นไปเหมือน
พวกเข้ แต่ประดับด้วยแถบสีแดงที่ชายแขนและรอบ ๆ ตัวเสื้อ ส่วน
พวกเข้นั้นไม่ใช่แถบ แต่ใช้ระบายจีบฟู ๆ สีแดงแทน หญิงมุเซอร์ใช้
เข็มกลัดที่ทำเป็นห่วงเงินกลม ๆ ติดที่เสื้อ พวกผู้หญิงเหล่านี้ชอบสวมห่วง
คอทำด้วยเงินได้โดยไม่รำคาญ

กรมศิลปากร
กะเหรี่ยง

ภูมิลำเนาเดิมของพวกกะเหรี่ยงอยู่นอกราชอาณาจักรไทย แถว
รัฐฉานทางภาคใต้ และอยู่ทางใต้ของพม่าอีกพวกหนึ่ง แต่มีพวกกะเหรี่ยง
อีกมากที่อยู่เรียงรายตามชายแดนไทย ตั้งแต่จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัด
เชียงใหม่ลงไปจนถึงจังหวัดเพชรบุรี และที่จังหวัดลำพูนก็มีพวกกะเหรี่ยง
อยู่ด้วย

การที่พวกกะเหรี่ยงตั้งกระจุกกระจายรวมอยู่กับชนหมู่อื่นในแหลม
อินโดจีนนี้ เป็นปัญหาของนักมานุษยวิทยามานานแล้ว ว่าทำไมจึงเป็น
เช่นนั้น พวกกะเหรี่ยงนี้ ถ้ารูปร่างลักษณะหรือภาษาที่พูดแล้วน่าจะเป็น
พวกตระกูลทิเบต—พม่า ถ้าเป็นพวกกะเหรี่ยงชาวสาขา Sgaw และ Pwo
แล้วข้อสันนิษฐานนี้ก็จริง แต่พวกกะเหรี่ยงแดงสาขา Bghai แล้ว
ภาษาของพวกนี้จัดเข้าอยู่ในตระกูลทิเบต—พม่า ได้จริง แต่รูปร่างหน้าตา
เข้ากับพวกตระกูลนี้ไม่ได้เลย พวกกะเหรี่ยงแดงมีผิวคล้ำ รูปร่างแบบบาง
และหน้าตาขรุขระ ลักษณะเช่นนี้ทำให้พวกนักมานุษยวิทยาสงสัยว่าอาจจะ

เป็นพวกว้าฮ้าย (wild was) ก็เป็นได้ แต่ส่วนพวกกะเหรี่ยงชาวนั้น มักจะมี
ขนาดสูงปานกลาง รูปร่างได้ส่วนสัด มีจมูกโค้งเป็นสันและมีใบหน้าแบน
ตายาวเรียวเป็นเส้นตรง และมีผิวขาวอมเหลือง ดังนั้นในหมู่หญิงสาว
ชาวกะเหรี่ยงชาวซึ่งมีผิวงามนี้ จึงมีที่หน้าตาดี ๆ มาก ด้วยเหตุที่พวกนี้มีผิว
ที่ขาวและรูปร่างละม้ายไปทางพวกตระกูลคอเคเซียน (พวกยุโรปส่วนใหญ่)
จึงมีบางคนเรียกพวกนี้ว่า พวกยุโรป (Europoid) แต่อย่างไรก็ดี ก็ยัง
จัดพวกกะเหรี่ยงชาวนั้นไว้ในตระกูลธิเบต—พม่า

นอกจากกะเหรี่ยงสามสาขา คือ Sgaw, Pwo และ Bghai แล้ว ยังมี
กะเหรี่ยงอยู่อีกบ้าง อาศัยอยู่ตามเขาทางใต้ของจังหวัดเพชรบุรี พวกนี้
เรียกว่า พวกกะเหรี่ยง เรื่องราวของพวกนี้ เรายังไม่ได้สืบค้นกันมากนัก
ดังนั้นจึงยังจัดไม่ถูกว่าจะจัดให้อยู่ในสาขาใดใน ๓ สาขานั้น

กะเหรี่ยงเป็นชนตระกูลธิเบต—พม่า ซึ่งอพยพมาจากทางเหนือ
สู่ดินแดนพม่าและทางภาคตะวันตกของประเทศไทย กำหนดเวลาที่พวก
นี้อพยพมานั้นไม่ทราบแน่นอน แต่ต้องภายหลังการอพยพของชนตระกูล
มอญ—เขมรแน่ และอาจจะก่อนที่ไทยจะอพยพมาจากทางเหนือ มีนัก
ค้นคว้าบางคนให้ความเห็นว่า พวกไทยนั้นอพยพมาก่อนพวกพม่า บางที
ก็อาจจะเป็นไปได้

พวกกะเหรี่ยงแดง (หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่ายางแดง) มีไม่มากนัก
อาศัยอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย โดยเฉพาะที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน
ผู้ชายชาวกะเหรี่ยงแดงสวมกางเกงขาสั้นสีแดง และเสื้อแดง นิยมสัก
รูปพระอาทิตย์ที่หลัง ผู้หญิงนุ่งซิ่นสีแดง ปล้องน่องเปล่าเปลือยจนถึง
หัวเข่า มีผ้าห้อยขาขาวสีดำ นิยมใช้หวงไม้ทาสีดำรัดขาตั้งแต่ใต้เข่าลงไป
ศีรษะโพกผ้า

กะเหรี่ยงบางพวก หญิงสาวโสดและเด็กหญิงสวมผ้าห้อยหน้า
คล้าย ๆ ผ้ากั้นเบื่อน (เอี่ยม) สีขาวยาวคลุมไปถึงตาคุ่ม หญิงที่มีสามีแล้ว
สวมผ้ากั้นเบื่อนนั้นเหมือนกันแต่สีดำและสั้นกว่า คลุมแค่ตะโพก บักด้วยลูก
เด็ยสีขาว ส่วนชั้นสีแดงมีลายพาดเป็นทาง ๆ สีน้ำเงิน ขาว และเหลือง
ผู้ชายสวมผ้ากั้นเบื่อนสีชาวมียแถบแดง สวมกางเกงสีขาวหรือสวมผ้า
โสร่ง กล่าวกันว่าเมื่อก่อนพวกผู้ชายนี้สวมผ้ากั้นเบื่อนสีขาวคลุมมาถึงเข่า
เท่านั้นและไม่ใส่อะไรอีก ผู้หญิงชอบเครื่องประดับที่ทำด้วยเงินมาก เช่น
กำไลเท้า กำไลมือ ที่ห้อยคอ ล้วนติดเหรียญเงินรูปร่างไปหมด

กะเหรี่ยงที่อยู่ในเมืองไทยไม่นับถือศาสนาพุทธทั้งหมด บางคนก็
ถือศาสนาคริสต์ียน และมีอีกมากที่ถือผีต่าง นิยมฆ่าเบ็ดไก่เช่นผีเป็น
จำนวนมาก ๆ ถ้าเดินทางเข้าไปใกล้หมู่บ้านกะเหรี่ยง ของชินตาที่จะพบ
ก็คือตะกร้าไม้ไผ่สานรูปร่างแปลก ๆ ทำด้วยเลื่อยเบ็ดไก่และประดับด้วย
ขนเบ็ด ขนไก่ วางไว้ข้าง ๆ ทาง ตะกร้านี้คือเครื่องเช่นเพื่อไม่ให้ผีเข้ามา
กล้ากรายและทำอันตรายแก่คนในหมู่บ้าน เวลาที่มีคนตายเกิดขึ้น เมื่อ
เผ่าจี้เรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มและหญิงสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานจะต้องทำ
พิธีเต็นระบำเคารพศพ เป็นพิธีที่แปลกน่าดูมาก

พวกกะเหรี่ยงมีวัฒนธรรมในการเลือกคู่ครองสูงมาก และถือลัทธิ
ผัวเดียวเมียเดียว การเลือกคู่ครอง นิยมหาจากคนในหมู่บ้านเดียวกัน เพราะ
พวกนี้จะไม่ยอมทิ้งบ้านช่องไปหาที่อยู่ใหม่เลย มีอยู่บ้างเหมือนกันที่หนุ่ม
ชาวลาวจะมาแต่งงานกับหญิงกะเหรี่ยงซึ่งมักมีรูปร่างหน้าตาดี ๆ อยู่มาก
ถ้าในกรณีเช่นนั้น หนุ่มลาวก็ต้องเป็นฝ่ายละพวกพ้องมาอยู่กับพวก
กะเหรี่ยง หญิงกะเหรี่ยงจะไม่ทิ้งบ้านไปเลยเป็นอันขาด

กะเหรี่ยงส่วนมากอยู่ตามแถบเขาและหาเลี้ยงชีพด้วยการไถ่นา
ลงทำไร่นา แต่บางพวกก็ยกไปอยู่ที่หุบเขา ซึ่งสามารถจะทำไร่นาเป็น
การถาวรได้ นาของพวกกะเหรี่ยงมีแปลกกว่านาของชาวเขาพวกอื่น คือ
พวกนี้มักจะนิยมประดับประดาหน้าข้าวของตนด้วยไม้ดอกที่มีสีสดงดงาม
เช่นพวกดอกหงอนไก่และดอกดาวเรือง เป็นต้น

ในบันทึกการเดินทางของมาร์โคโปโล ได้กล่าวถึงชนกลุ่มหนึ่ง
เรียกพวกคารายัน ตั้งถิ่นฐานอยู่ทางใต้ของมณฑลยูนนาน กล่าวว่าเป็น
ชนที่รักสงบ อาชีพทำไร่ไถนาและเลี้ยงสัตว์ ผู้สนใจในมานุษยวิทยาบางคน
สงสัยว่า พวกนี้จะเป็นพวกกะเหรี่ยงนั่นเอง การค้นคว้าต่อมาดูเหมือน
จะยุติข้อสงสัยทั้งปวง และมีนิยายปรัมปราเล่าสืบต่อกันมาว่าพวกกะเหรี่ยง
นี้ว่าเดิมมีอาณาจักรใหญ่ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขง ในดินแดนซึ่งปัจจุบันนี้เป็น
ทางเหนือของประเทศไทย และเป็นมณฑลฉวน ถ้าเป็นจริงเช่นนั้น ก็คง
เป็นพวกไทยที่อพยพมาจากนานเจ้าตนเองที่ทำให้อาณาจักรของพวกกะเหรี่ยง
นี้แตกทำลายลง

ลัวะเมืองกาญจนบุรี

ที่จังหวัดกาญจนบุรีในตอนเหนือ ๆ มีหมู่บ้านชนพวกหนึ่งตั้ง
กระจัดกระจายเป็นหย่อม ๆ มีชื่อว่า พวกลัวะ แต่ว่าพวกนี้ได้กลายเป็น
พวกชาวบ้านแถบนั้นเสียมากแล้ว จะคงเหลือให้เห็นก็แต่ขนบธรรมเนียม
ประเพณีและเครื่องแต่งกายเท่านั้น

พวกนี้ยังมีอยู่อีกไม่น้อยที่พูดภาษาของตนเอง ภาษานี้ฟังไม่เหมือน
ภาษาของพวกลัวะที่อยู่เชียงใหม่ และก็เหมือนภาษาของพวกชาวน
ซึ่งบางคนเรียกผิดว่าเป็นลัวะ อย่างไรก็ตามก็แสดงว่าภาษาชาวลัวะเมือง

กาญจน์มีลักษณะใกล้เคียงภาษาธิเบต — พม่า แต่บัดนี้เรารู้เรื่องราวเกี่ยวแก่พวกนี้ ไม่มากพอที่จะจัดให้อยู่ในพวกใดพวกหนึ่งของกลุ่มธิเบต — พม่า แต่ก็จัดไว้ในตระกูลนี้ชั่วคราวก่อน

กล่าวกันว่ายังมีหมู่บ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ อีกหลายแห่งตามริมฝั่งแม่น้ำแม่กลองและแม่น้ำแควน้อย ซึ่งเป็นที่อยู่ของพวกที่สืบเชื้อสายจากพวกละว้า ถึงแม้เดี๋ยวนี้จะดูไม่ออกว่าแตกต่างจากพวกไทยก็ตามที

๖. ชาวไทย

ได้เคยกล่าวมาแล้วว่า ถิ่นเดิมของชาวไทยอาจอยู่ทางเหนือของประเทศจีน และยังมีชนชาติที่พูดภาษาไทยเหลืออยู่ในตอนใต้ของประเทศที่กล่าวนี้ นอกนั้นก็ปรากฏว่ามีชาวไทยอยู่ไปไกลทางตะวันออก คือที่แคว้นตังเกี๋ยและในเกาะไหหลำ และไกลไปทางตะวันตกก็มีไทยในแคว้นอัสสัม ซึ่งเรียกชื่อว่า ไทยอะหม แต่ถูกกลืนชาติเป็นชาวฮินดูไปเกือบหมดแล้ว แม้ภาษาเดิมของตนก็เหลือมีพูดได้แต่พวกนักบวชเท่านั้น มีนางท่านเห็นว่าจีนกวางตุ้งที่อยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองกวางตุ้ง ก็เป็นเชื้อสายไทย ถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้จะดูเป็นจีนเต็มตัวไปแล้วก็ตาม พวกไทยนี้ไม่ว่าจะตกไปอยู่ที่แห่งใดก็ตาม ได้ชื่อว่าเป็นชาติรักษาภาษาของตนไว้ได้เป็นอย่างดี กล่าวกันว่า แม้เดี๋ยวนี้คนไทยจากกรุงเทพฯ ก็สามรถจะเข้าใจภาษาของคนไทยทางลุ่มน้ำยงซีเกียงได้อย่างไม่ลำบากลำบากเท่าใดนัก

ตามที่ได้กล่าวแล้วข้างต้นทั้งหมด จะเห็นว่าชาวไทยเป็นชาติที่ใหญ่และแผ่กระจายกระจายไปไกล ไม่ใช่มีอยู่แต่ในประเทศไทยในปัจจุบัน ๑๗ ล้านคนเท่านั้น ยังมีไทยอีกหลายล้านคนที่ในประเทศจีน อินโดจีน และในแคว้นไทยใหญ่

ไทยโคราช

พวกไทยโคราชหมายถึงไทยที่อยู่ในโคราชหรือจังหวัดนครราชสีมาทั้งหมด พวกนี้พูดภาษาไทยด้วยสำเนียงที่แปลกและเหนือ ๆ พวกไทยโคราชมี่นิสัยเด็ดขาดและกล้าหาญ คงจะเป็นนิสัยที่ถ่ายทอดจากบรรพบุรุษซึ่งเป็นนักรบในสมัยพระรามาธิบดีที่ ๑ กลางพุทธศตวรรษที่ ๑๙ กับเลือดชาวเขมรทางมารดา ในรัชสมัยนั้นไทยก็ได้บริเวณที่ราบสูงทางด้านตะวันตกของเมืองโคราชจากเขมร

ลาวหรือไทยทางเหนือและทางอีสาน

ลาวเป็นชาติที่เหมือนไทยกลางมากที่สุด และมีสิ่งที่แตกต่างกันระหว่างหมู่ชน ๒ จำพวกนี้เพียงเล็กน้อย ดูเหมือนว่าชื่อแตกต่างกันนั้นจะเป็นที่ทั่วไปเรียกพวกนี้ว่า ลาว (ซึ่งปัจจุบันนี้ได้เปลี่ยนไปเรียกไทยแล้วทั้งสิ้น) ที่มีชื่อว่าลาวนั้นก็เช่นเพราะพวกนี้เข้าไปอยู่ในดินแดนที่เคยเป็นถิ่นของพวกละว้ามาก่อน พวกไทยทางเหนือของประเทศไทยนี้มีชื่อเรียกอีกอย่างว่า ยวน ภาษาของไทยเหนือนี้เป็นภาษาท้องถิ่นของไทยกลาง มีภาษาบาลี สันสกฤต เข้าไปปนน้อยกว่าไทยทางภาคกลาง ลาวในประเทศไทยนี้แต่ก่อนแบ่งเป็น ๒ พวก คือลาวพุงดำซึ่งอยู่ทางเหนือ และลาวพุงขาวอยู่ทางตะวันออก พวกลาวพุงดำได้ชื่อดังนี้เพราะนิยมสักพุงตั้งแต่เอวลงมาถึงข้อเท้าด้วยหมึกสีดำ แต่ลาวพุงขาวไม่สักร่างกาย ธรรมเนียมสักพุงของลาวพุงดำบัดนี้เลิกแล้ว ไทยทางเหนือหรือไทยยวนนี้ มีอยู่ทั่วไปในภาคเหนือของประเทศมาจนถึงจังหวัดตากและจังหวัดนครสวรรค์ ส่วนลาวทางตะวันออกนั้นตั้งถิ่นฐานอยู่ทางที่ราบสูงโคราชและทางทิศตะวันตกของลุ่มแม่น้ำโขง ลาวพวกนี้อาจแบ่งได้เป็น ๒ พวก ตามภาษาที่พูด

คือลาวเวียงจันทน์ ๑ และลาวกาว ๑ ภาษาลาวเวียงจันทน์พูดกันมากใน
จังหวัดอุตร หนองคาย เลย ขอนแก่น ชัยภูมิ กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด
และมหาสารคาม รวมทั้งจังหวัดอุบลราชธานี ศรีสะเกษ นครราชสีมา
ด้วย ส่วนพวกลาวกาวนั้น พลเมืองในจังหวัดอุบลราชธานีเกือบทั้งหมด
เป็นพวกลาวกาว และยังมีในจังหวัดร้อยเอ็ดอีกมาก นอกจากนี้ พลเมือง
ในจังหวัดปราจีนบุรี (รวมทั้งอำเภอกระบี่บุรี) ก็มีเชื้อสายของพวก
ลาวเวียงจันทน์ ซึ่งอพยพมาตั้งหลักแหล่งอยู่ ณ ที่นี้ ประมาณเมื่อ ๑๒๐ ปี
มานี้ ลาวทั้ง ๒ พวกนี้ยังมีอีกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ อยู่กระจัดกระจายทั่วไปใน
จังหวัดสระบุรี ราชบุรี และเพชรบุรี ภาษาพูดของลาวเวียงจันทน์และ
ลาวกาวนี้ไม่ต่างกันมาก แต่ถ้าวางสังเกตก็จะเห็นว่าต่างกันเหมือนกัน

ในจังหวัดอุตร มีลาวพวกหนึ่งมาตั้งหลักแหล่งอยู่บ้าง ลาวพวก
นี้คือลาวพวน เป็นเชื้อสายคนไทย มีถิ่นฐานอยู่บนที่ราบสูงของเมือง
เชียงขวาง ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองเวียงจันทน์อีกทีหนึ่ง ในสมัยโบราณ
ลาวพวนมีประเทศเป็นอิสระและมีความเจริญ พวกนี้พูดภาษาไทยถิ่น
แตกต่างไปจากพวกลาวเวียงจันทน์เล็กน้อย และภาษาดูเหมือนจะยุ่งๆกว่า
ด้วยรูปร่างลักษณะสูงกว่าพวกไทยใต้ และผิวก็ขาวกว่า ถ้าไปเทียบกับ
พวกไทยยวนแล้ว พวกนี้ก็สูงกว่าและขาวกว่าเช่นกัน

ผู้ไทย

พวกผู้ไทย อาศัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขง มีจำนวนมากว่า ๑๐๐,๐๐๐ คน
นับว่ามากอยู่ ถิ่นกำเนิดของพวกนี้ยังคงอยู่ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง แต่
ก่อนนี้เคยมีบ้านเมืองใหญ่และมีเจ้าผู้ครองของตนเอง ในหมู่พวกผู้ไทย

เองหนึ่งแบ่งออกเป็นหลายสาขา ต่างพูดภาษาสำเนียงแตกต่างกันออกไป
ภาษาของพวกผู้ไทยนั้นก็เข้าแบบภาษาไทยทั่วไป แต่ดู ๆ จะมีภาษาของ
พวกลื้อและภาษาของพวกลาวทางตะวันออกปนด้วย หมู่บ้านของพวก
ผู้ไทยอยู่กันเป็นหมู่ใหญ่ทั่วไปในจังหวัดนครพนม สกลนคร กาฬสินธุ์ และ
อุบลราชธานี การแต่งกายของพวกนี้แตกต่างไปจากพวกไทยหรือพวกลาว
ซึ่งอยู่ด้วยกัน คือหญิงชาวผู้ไทยมักจะมีผ้าโพกศีรษะ มีใบหน้าสวยและมี
ผิวขาวสะอาด พวกนี้นับถือศาสนาพุทธ แต่ยังมีนับถือผีบูยาตายาย (ลัทธิ
บูชาบรรพบุรุษ) และลัทธิเช่นสังเวชัยเตวตอยู่มาก และมีพิธีแต่งงาน
ที่แปลกประหลาด กล่าวคือจะต้องมีพิธีเช่นสังเวชัยบรรพบุรุษทุกระยะไป
เป็นเวลาถึง ๔๘ ปี นับแต่แต่งงานแล้ว ฝ่ายหญิงจึงจะตัดขาดจากสกุล
ทางฝ่ายของตนได้ อยากรู้ก็ พวกผู้ไทยเป็นคนที่น่าคบหาสมาคม เมื่อ
เทียบกับหมู่ชนพวกอื่นๆที่หย่อนวัฒนธรรมกว่า พวกที่อยู่ในจังหวัดพิจิตร
นครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี เรื่อยลงไปถึงชุมพร มีชื่อว่าลาวทรงดำ
(คือลาวที่แต่งกายด้วยสีดำ) พวกนี้มาจากที่ราบสูงทางทิศตะวันออกของ
เมืองหลวงพระบาง และลวกวาคครัวมาอยู่ในบริเวณที่กล่าวแล้วประมาณ
๑๐๐ ปีกว่ามานี้ อาชีพของพวกนี้คือทำนาและเลี้ยงสัตว์ มีนิสัยขยัน
ขันแข็งมาก พวกผู้หญิงมักจะหน้าตาสวย ๆ งามผ้าซิ่นมีเชิงสีขาว สวมเสื้อ
แขนกะบอกย้อมสีหม่น ๆ และมีกระดุมเงิน ภาษาพูดก็เหมือนพวกผู้ไทย
แตกต่างกันไปบ้างเล็กน้อย

พวกย้อ

ไทยอีกเผ่าหนึ่งซึ่งอยู่ในประเทศไทยก็คือพวกย้อ พวกนี้อาศัยอยู่
รอบ ๆ จังหวัดสกลนคร และทางเหนือของจังหวัดนครพนม ถิ่นกำเนิด

ของพวกย้อยู่บริเวณฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง พวกนี้แต่งกายเหมือนพวกลาว และพูดภาษาค้วยสำเนียงห้าว ๆ

พวกโย้ย

พวกโย้ยเป็นไทยอีกเผ่าหนึ่ง ซึ่งถิ่นกำเนิดเดิมอยู่ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง พวกนี้แต่งกายเหมือนพวกลาว แต่พูดภาษาค้วยสำเนียงสูงต่ำที่ฟังดูแปลก ๆ หญิงชาวโย้ยมีชื่อเสียงว่าชำนาญในการเย็บปักถักร้อยมาก พวกโย้ยมีอยู่มากในอำเภออากาศอำนวย ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัดนครพนม

ถิ่นฐานของพวกลอส่วนใหญ่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำโขง แต่ก็มีอยู่มากที่อพยพมาอยู่ทางฝั่งไทย โดยเฉพาะในจังหวัดลำพูน ลำปาง เชียงราย แพร่ และน่าน

ภาษาและขนบประเพณีของพวกนี้คล้ายพวกไทยเหนือไปเสียแล้ว แม้ว่าแต่ก่อนพวกนี้จะแต่งกายแบบของตนเอง เครื่องแต่งกายที่พวกนี้แต่งในปัจจุบันนี้ คือผู้หญิงสวมเสื้อในสีแสดและมีเสื่อยาวสีดำสวมทับ และนุ่งผ้าซิ่นเป็นลายสีแสด ขาว และดำ ผู้ชายนุ่งกางเกงตัวกว้าง ๆ สีกกรมท่า และสวมเสื่อสั้น ๆ

พวกไทยใหญ่

เราเรียกพวกไทยใหญ่ที่อยู่ในรัฐฉานว่าพวกเงี้ยว พวกนี้อาศัยอยู่ทางชายแดน ตำบลตวันตกเฉียงเหนือ ในบริเวณลุ่มแม่น้ำสาละวิน

พวกเงี้ยวเรียกตัวเองว่าไทยใหญ่ คู่กับไทยน้อย ภาษาพูดของพวกนี้คล้าย ๆ พวกไทยเหนือ

หญิงชาวเงี้ยวแต่งกายคล้ายไทยเหนือ พวกผู้ชายนิยมสวมกางเกงสีตำขาบาน ๆ และเสื้อสีขาว ตัวหลวม ๆ และโพกศีรษะ ถ้าเป็นเวลาเดินทางก็สวมหมวกปีกกว้าง ๆ ครอบบนผ้าโพกอีกทีหนึ่ง ทั้งผู้หญิงและผู้ชายชอบไว้ผมยาว พวกเงี้ยวมีอาชีพเป็นพ่อค้าเร่ นิยมไปขายสินค้าในที่ต่าง ๆ

พวกขัมขัม

พวกนี้มีเพียงเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าเป็นเชื้อสายผสมระหว่างไทยและมลายู อาศัยอยู่ทางฝั่งตะวันตกของประเทศไทยตอนใต้ และนับถือศาสนาอิสลาม

๗. เผ่าจีน

จำนวนชาวจีนในประเทศไทยนั้นมีไม่น้อย ส่วนมากอาศัยอยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ ตามหมู่บ้านท่าปรามฝั่งทะเล และตามตำบลที่มีเหมืองแร่ มาก ๆ

การอพยพของพวกจีนมาสู่ประเทศไทยนี้ เริ่มต้นขึ้นเมื่อหลายศตวรรษมาแล้ว และเมื่อ ๕๐ ปีที่แล้วมานี้ ชาวจีนยังนิยมมาเมืองไทยโดยเดี่ยว ๆ และต่อมาจะมาแต่งงานกับหญิงไทย และมีลูกหลานเป็นลูกผสมมากมาย ซึ่งก็แทรกซึมสายเลือดในหมู่คนไทยทั่วไป แต่ในปัจจุบันนี้ชาวจีนนิยมพาภริยาของตนมาจากเมืองจีนด้วย หรือมิฉะนั้นก็กลับไปหาภริยาที่เมืองจีน นับว่าชาวจีนพยายามจะติดต่อกับประเทศบ้านเกิดของตนให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น

แม่

แม่เป็นชนชาวเขากลุ่มหนึ่ง ซึ่งชาวจีนเรียกว่า เมียวจื่อ แต่เรียกตนเองว่า มง แม่เป็นชื่อที่เรียกกันในประเทศไทย

พวกนี้อาศัยอยู่ทั่วไปบนภูเขาแถบทางเหนือของประเทศไทย เรื่อยลงมาทางใต้จนถึงเส้นแฉกตติจภูมิที่ ๑๗ คือ ในบริเวณทิวเขาทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัดเพชรบูรณ์ และมีพวกแม่อาศัยอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศไทยด้วย

นักมานุษยวิทยาบางพวกจัดพวกแม่นี้ไว้กับพวกมอญ แต่อาจจะเป็นการจัดไว้ชั่วคราวก่อนก็เป็นได้ บางพวกก็เชื่อว่าพวกแม่มีเลือดมองไกลอย่างแท้จริง โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าภาษาของพวกนี้คล้ายกันมากกับภาษากลางของภาษาจีน หลักฐานทางประวัติศาสตร์บ่งชี้ว่า พวกแม่นี้ เมื่อหลายศตวรรษที่แล้วมานี้ เคยมีประเทศมีอำนาจในดินแดนที่เป็นมณฑลไกวเจาในขณะนี้ เท่าที่พวกนี้อพยพลงมาทางใต้ ก็เพราะถูกพวกจีนเบียดเบียน

พวกแม่แบ่งออกเป็นหลายสาขา แต่ละสาขาคูแตกต่างกันโดยสังเกตเครื่องแต่งกายของสตรี สาขาที่พบมากในประเทศไทยมี ๒ สาขา คือ พวกแม่ขาวและพวกแม่ลาย ผู้ชายแม่ทั้ง ๒ สาขา แต่งกายเหมือนกัน กล่าวคือนุ่งกางเกงขากว้างสีน้ำเงิน สวมเสื้อสั้น ๆ สีเดียวกัน โปกผ้าหรือมีฉะนั้นก็สวมหมวกกลม ๆ ทึดหัว สีดำทั้งผ้าโปกและหมวก ถ้าเป็นผ้าโปกก็มักจะตกแต่งประดับประดาด้วยพู่สีแดง ถ้าเป็นหมวกก็มีกระดุมแดง ตกแต่ง กางเกงมีแถบผ้าคาดที่เอว บัดด้วยสีแดง

ผู้หญิงชาวแม่ขาวแต่งกายแปลกและแตกต่างกับพวกอื่นมาก คือนุ่งกระโปรงจีบเป็นเกล็ด ๆ สั้น ๆ แคะหัวเข้า เสื้อดำนหน้ามักจะทำเป็น

ทางยาวซึ่งมักจะอ้อมไปพันรอบ ๆ เหว กระโปรงมีผ้าห้อยข้างหน้าคล้าย ๆ
ผ้ากันเปื้อน เครื่องสวมหัวนั้นเมื่อแต่งกายเต็มยศ ใช้โพกด้วยผ้าผืนใหญ่
สีเทาหรือสีน้ำเงิน

ทั้งผู้หญิงและผู้ชายชอบสวมห่วงคอทำด้วยเงิน ซึ่งจารึกตัวหนังสือ
ภาษาจีน พวกแม่หัวเหล่านี้ แม้ที่อยู่ในเมืองไทย อ่านตัวหนังสือจีนเหล่า
นี้ไม่ออก เมื่อจะทำอันใหม่ขึ้นจึงต้องนั่งประจงลอกตัวหนังสือจากอันเก่า
อย่างละเอียดลออ ผู้หญิงชาวแม่หัวบางคนสวมต่างหูห้วงเงิน แต่ใช้เย็บ
ติดกับผ้าโพกศีรษะและห้อยลงมาข้าง ๆ หู

ผู้หญิงชาวแม่หัวลายแตกต่างกับพวกอื่น คือชอบนุ่งชิ้นยาว ๆ และ
แคบ ๆ มีลายเป็นทางสีดำและแดง มีนุ่งกระโปรงจีบฟู ๆ เหมือนแม่หัวพวก
อื่น

พวกชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่อยู่ในประเทศไทยนั้น มักจะนิยมทำกิน
ทำใช้ในหมู่บ้านของตนเอง แต่ก็มีบางอย่างที่ต้องการ เช่น เกลือ ซึ่งจะ
ต้องได้จากที่อื่น พวกแม่หัวก็เช่นเดียวกับชาวเขาเหล่านั้นเช่นกัน ดังนั้นผู้
เขียนจึงขอให้เข้าใจว่า อะไรที่กล่าวสำหรับชาวเขาพวกหนึ่งก็เหมือนกับ
ชาวเขาพวกอื่น ๆ เว้นไว้แต่ที่ผิดแผกก็จะกล่าวไว้ต่างหาก

ชาวแม่หัวสร้างเรือนโดยเอาต้นไม้ทั้งต้นมาผ่าซีกปักตึงพื้นอยู่กับดิน
ข้างมุมหนึ่งของลาน ยกเป็นแคร่สำหรับนอน หลังคามุงด้วยใบปาล์ม
ไม่นิยมล้อมรั้วรอบหมู่บ้านหรือรอบเรือนแต่ละหลัง

ชาวเขาทั่ว ๆ ไป ยกเว้นแต่พวกที่เป็นพวกป่าเถื่อนจริงๆ มัก
นิยมโก่นป่าลงเพื่อปลูกข้าว ชาวแม่หัวก็เช่นกัน นอกจากจะปลูกข้าวแล้ว
ยังปลูกมันเทศ ผักพวกน้ำเต้า พัก แพง แดงร้าน พริก ผักกาด บาน

บ้านนั้นพวกแม้วนิยมเอามาทำเป็นผ้าหยาบ ๆ และย้อมสีแก่ด้วยพืชที่ปลูก
ไว้เองอีกอย่างหนึ่งเรียก Strobilanthes Flacidifolius ปลูกใบยา และบางที
ก็ปลูกฝิ่นด้วย

ในระยะทุก ๆ ปี พวกแม้วจะต้องย้ายที่ไปโก่นป่าในที่ใหม่ ฉะนั้น
ในราว ๑๒ ถึง ๑๕ ปี ป่าที่อยู่ใกล้ ๆ บริเวณหมู่บ้านก็จะหมด เมื่อนั้น
พวกแม้วก็ต้องย้ายหมู่บ้านไปหาทำเลที่อื่นอีก การอพยพนั้นมักจะอพยพ
ให้ห่างออกไปจากที่เก่าเป็นระยะทางไกล ๆ และโดยเหตุที่พวกนี้ต้องขน
เครื่องไม้เครื่องมือ สัตว์เลี้ยงมี หมู หมา เป็ด ไก่ วัว และม้า พร้อมทั้ง
เด็ก ๆ ทุกวัยเป็นจำนวนมาก เพราะฉะนั้นการอพยพจึงดำเนินไปอย่างช้า
มาก อาจะกินเวลาถึง ๒ ถึง ๓ เดือน ในระหว่างที่เดินทางไปนี้ จะมีผู้
เดินทางล่วงหน้าไปถึง ๘๐ กิโลเมตร เพื่อสำรวจว่าเขาลูกใดเหมาะที่จะ
ตั้งแหล่งใหม่ได้

พวกเย้า

ถิ่นเดิมของพวกเย้าอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีน โดย
เฉพาะในมณฑลกวางสี

ในประเทศไทย พวกเย้าจะอาศัยอยู่กันมากที่สุดที่ภูเขาในจังหวัด
น่าน มีความเป็นอยู่และทำเลที่ตั้งหมู่บ้านเช่นเดียวกับพวกแม้ว และที่
เหมือนกับพวกแม้วอีกประการหนึ่ง คือพวกเย้านี้แบ่งออกเป็นหลายสาขา
ด้วยกัน

ทั้งผู้หญิงและผู้ชายชาวเย้าแต่งกายสีคำ เสื้อผ้าของชายเหมือนกับ
ของพวกแม้วที่กล่าวแล้ว ผู้หญิงสวมเสื้อสั้นและนุ่งกางเกง กางเกงมักจะ
นิยมปักด้วยด้ายสีแดง บางคนก็สวมเสื้อยาวผ่าข้างขึ้นไปถึงเอว และที่
ชายเสื้อด้านหน้าปักด้วยไหมทำเป็นพู่ระบาย การแต่งกายเต็มทีนิยมสวม

สายสร้อยทำด้วยเงินแผ่นสี่เหลี่ยมห้อยยาวจนถึงเอว โปกผ้าทำเป็นปม
สี่แฉก

พวกผู้หญิงนิยมใช้เวลาว่างนั่งถักเสื้อผ้า เวลาเดินไปไหนมาไหน
ในหมู่บ้าน ก็ถือผ้านี้ถักไปด้วย เมื่อหยุดพักทากกับใครก็ถักไปโดยไม่
หยุด ลายที่ปักบนกางเกงของหญิงสาวชาวเข้านั้นแปลกที่มีลายคล้ายเครื่อง
หมายสวรรค์

๘. ผดองเหลืองหรือยมบรี

ขณะนี้เรามีความรู้น้อยมากเกี่ยวกับเรื่องราวของชนที่กล่าวนี้ ซึ่ง
มีนิสัยขลาด ชอบหลบหลีกไม่ให้พบกับใคร พวกนี้มักจะซ่อนตัวอยู่ใจกลาง
ของป่าสูง ๆ จะออกมาให้ชาวบ้านหรือพวกแม่วเห็นก็ชั่วระยะเวลาเล็กน้อย
พวกผดองเหลืองนี้แทบจะเป็นคนลึกลับในนิยายไป จนถึงมีผู้คนสงสัยว่า
จะมีตัวจริงอยู่หรือไม่ เมื่อประมาณ ๒๕ ปีมานี้ นักสำรวจป่าชาวสวีเดน
คนหนึ่ง ได้พบพวกผดองเหลืองบ้าง และเมื่อสักสิบปีมานี้ นักมานุษย-
วิทยาชาวออสเตรเลีย พร้อมด้วยภรรยาที่กล่าวหาญของเขา ได้ประสบความสำเร็จ
ในการที่ตั้งต้นเข้าไปในป่าในตอนเหนือของลำน้ำม ณฑล ที่นี้ เขาเล่า
ว่าได้พบมนุษย์พวกหนึ่ง อยู่กันเป็นหมู่บ้าน มีทั้งหญิงชายและเด็ก สามี
ภรรยาคู่นี้ก็ได้หยุดอยู่เพื่อศึกษาความเป็นอยู่ รูปร่างหน้าตาและจิตใจของ
ชาวป่าพวกนี้

พวกผดองเหลืองเป็นคนป่าเถื่อนอย่างแท้จริง คำว่า ผี หมายถึง
ลักษณะความเป็นอยู่ของพวกนี้ที่มักจะย้ายไปย้ายมาอยู่เรื่อย ๆ เหมือนกับ
คนพเนจรในป่า หาอาหารด้วยการล่าสัตว์และเก็บผลไม้กิน ผดองเหลือง
หมายถึงที่อยู่ของพวกนี้ ใช้กิ่งไม้มีใบขนาดใหญ่ปักลงกับพื้นดิน เมื่อใบ

เหลืองก็ย้ายไปอยู่ที่อื่นต่อไปอีก พวกนี้เรียกตัวเองว่ายุมบริ ซึ่งแปลว่าชาว
ป่า พวกยุมบริท่องเที่ยวอยู่ทั่วไปในบริเวณภูเขาทางต้นแม่น้ำป่าสัก และ
ในบริเวณป่าดงในจังหวัดน่านและแพร่ พวกนี้มักมีวิธีการแปลก ๆ เมื่อ
ต้องการจะติดต่อกับโลกภายนอก เช่นในบริเวณระหว่างอำเภอภูเขียว
จังหวัดชัยภูมิและจังหวัดเพชรบูรณ์ต่อกัน มีวิธีที่เรียกว่า แลกเปลี่ยน
ของกันอย่างเงียบ ๆ กับชาวบ้านที่อยู่ในที่ราบเพื่อจะได้ของที่ตนต้องการ
วิธีนี้คือกำหนดสถานที่ไว้แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้หมายกัน แล้วพวกยุมบริ
ก็นำของป่าออกมา เช่น นอแรด หนึ่งตัว ขพง หนึ่งผืน มาวางไว้
แล้วก็หายตัวไป ผู้ค้าชาวไทยเมื่อพบของเช่นนี้ ก็เอาของไป และ
นำสิ่งแลกเปลี่ยนมาวางไว้แทนที่ สิ่งแลกเปลี่ยนนั้น เช่น เกลือ ยาสูบ
ผ้า และเหล็ก เมื่อผู้ค้าไปแล้ว พวกยุมบริก็ออกมาจากที่ซ่อนและหยิบของ
ที่วางไว้ให้ไป ที่แถวจังหวัดแพร่และน่าน พวกยุมบริเคยออกมาแลกเปลี่ยน
สิ่งของกับพวกแม่ว้อย ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนรวงผึ้ง ขพง เสือถักด้วย
หวาย และกระบุง ตะกร้า กบเสื่อผ้าแก ๆ หอกควบ ยาสูบ และเนื้อหมู
เล็ก ๆ น้อย ๆ นักมานุษยวิทยาชาวออสเตรเลียผู้นั้นกล่าวว่า ชาวป่าเถื่อน
ที่ไม่คุ้นกับคนเช่นพวกยุมบริ อาจเป็นปัญหาอันใหญ่ที่จะต้องค้นคว้า
เพราะพวกยุมบริ อาจจะเป็น เชื้อสาย ของมนุษย์ในสมัย ก่อนยุค หินปูนใหม่
(Pro - neolithic) หรืออาจจะเป็นก่อนยุคหินปูนเก่า (Pro - palaeolithic)
ขึ้นไปเสียอีกก็ได้ เพราะดู ๆ เหมือนว่าพวกยุมบริ ไม่รู้จักใช้หินเป็นเครื่องมือ
เลย ไม่ว่าจะเป็หินโกลนทำอย่างหยาบ ๆ หรือหินขัดให้เกลี้ยงเงลา
แล้ว และจะไม่รู้จักใช้เครื่องมือที่ทำด้วยกระดูกสัตว์ด้วย จึงดูเหมือนว่า
พวกยุมบริจะเป็นคนโบราณดึกดำบรรพ์ที่สุดเท่าที่ได้พบ เป็นกลุ่มชนพวก

บางประการที่ตนไม่รู้ ลักษณะซึ่งแสดงออกทางร่างกายนี้ ทำให้เห็นว่า พวกนี้คงจะนิสัยใจคอไม่เจริญไปตามวัย คืออยู่ในสภาวะเป็นเด็กตลอดเวลา พวกขุมบริษัทยุไม่ย่น อย่างมากมีอายุได้ ๔๐ — ๕๐ ปีก็ตาย

เนื่องจากมีอาชีพเกี่ยวหาผลหมากรากไม้ที่ขึ้นเองในป่า และเกี่ยวล่าหาสัตว์กินเป็นอาหาร พวกขุมบริษัทยุจึงไม่รู้จักการเพาะปลูกและสะสมอาหารไว้กิน อาหารของพวกนี้มีอยู่บ้างก็แต่หอก ซึ่งได้มาจากการแลกเปลี่ยนกับเพื่อนบ้านชาวเขา พวกชาวบ้านที่อยู่ใกล้ ๆ กับพวกขุมบริษัทยุ เหมือนไม่มีใครอยากคบหาสมาคมกับพวกขุมบริษัทยุเลย พวกขุมบริษัทยุถือการมีคู่ชนิกคู่ผ้าตัวเดียวอย่างเคร่งครัด และไม่ยอมจะเป็นชาติที่ยิ่งในกามคุณเท่าใดนัก ด้วยเหตุที่อัตราตายของเด็ก ๆ สูงมากถึง ๘๐% และทั้งอัตราเกิดก็น้อย จึงทำให้มีผู้เชื่อว่าพวกขุมบริษัทยุสูญพันธุ์ไปในไม่ช้า และนอกจากนี้ยังจะต้องเสียชีวิตไปเพราะถูกเสือ หมี และงูมีพิษกัดตาย โดยเฉพาะงูจงอางที่ดุร้าย ปลาเอาชีวิตพวกขุมบริษัทยุไปก็มาก

จำนวนพวกขุมบริษัทยุจะมีอยู่ไม่มาก แต่ก็ไม่ใช่ที่ทราบแน่ชัดว่ามีอยู่เท่าไร หมู่หนึ่ง ๆ มีเพียง ๓ ถึง ๑๑ คน แต่อย่าลืมว่าการศึกษาค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับพวกนี้ได้แก่หมู่เดียวเท่านั้น พวกขุมบริษัทยุมีฉายาว่า ผี ซึ่งดูไม่เหมาะสมเลย เพราะพวกนี้มักจะขลาดและไม่ดุร้ายเลย และเป็นมนุษย์ที่มีศีลธรรม ไม่รู้จักเต็นระบำ แต่ก็ชอบดนตรี เครื่องดนตรีทำด้วยไม้ไผ่ เป็นทำนองขลุ่ย และบางทีก็มีที่ใช้คิด ว่าถึงการถือศาสนา พวกขุมบริษัทยุเห็นจะถือผีสงเทวดาแน่นอน เพราะมีการเซ่นสังเวยผีซึ่งเชื่อกันว่าสิงอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ๆ และเชื่อกติเรื่องคนมีวิญญาณด้วย เมื่อมีใครตายก็เป็น

หนึ่งซึ่งไม่เหมือนกับพวกไหน ๆ เลย ถ้าจะไม่คิดถึงลักษณะของดวงตา
ที่ทางตาเขิด ที่มีปานและลักษณะคำ ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่เรียกกันว่า
เลือดมองไกล ทั้งปรากฏเห็นได้ทั้งกันเล็กเล็ก ๆ และทารกแล้ว พวกยมบริ
ก็ไม่มีลักษณะอื่น ๆ ที่บ่งว่ามีเลือดมองไกลปนอยู่

ว่าถึงใบหน้าของพวกนี้แล้ว ก็ไม่มีลักษณะที่บ่งว่าเป็นคนป่าเถื่อน
ครุร้ายเลย ตรงกันข้ามที่เป็นหญิงสาวรุ่นบางคนก็มีใบหน้าสวยเหมือนกัน
จึงรู้สึกลำบากใจที่จะจัดประเภทพวกนี้เข้าไปในประเภทคนครึ่งสัตว์ป่า มี
ข้อที่ชวนให้คิดซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า พวกนี้อาจจะเป็นเชื้อสายของมนุษย์
ที่อาศัยอยู่ในลุ่มน้ำแห่งใดแห่งหนึ่ง ซึ่งมีสภาพตกต่ำลงเพราะถูกพวกอื่น
เข้าแย่งที่ทำกินและถูกขับออกไป แต่นั่นก็น่าเป็นไปได้อีก เพราะถ้า
ไปแล้ว พวกยมบริไม่เห็นมีธรรมเนียมประเพณีอะไรที่เป็นประมัตติ
ของตนสืบต่อกันมา ทั้งนยานันทานที่เป็นของตนเองก็ไม่มีทั้งสิ้น

พวกยมบริมีร่างที่ไม่เตี้ยแคระจนเกินไปนัก ผู้ชายสูงโดยเฉลี่ย
ประมาณ ๑๕๘ ซม. ผู้หญิงก็ประมาณ ๑๕๔ ซม. รูปร่างแบบบาง มีมือ
เล็ก แต่เท้าใหญ่ ผิวกายสีขาวอมเหลือง ผมหยิกน้อย ๆ สีดำ ใบหน้าของ
พวกนี้มีลักษณะเป็นรูปรี ค่อนไปทางสามเหลี่ยม มีหน้าผากสูง ตาใหญ่
เป็นประกาย แต่ค่อนข้างจะอิดโรย ถึงแม้พวกนี้จะมีปากที่ใหญ่ แต่ริม
ฝีปากก็ไม่หนา จมูกได้รูปเรียวเล็กและโด่งเป็นสัน การแต่งกายดูเหมือน
จะนุ่งห่มน้อยชิ้นมาก การเดินของพวกนี้ประหลาดดี ดูเหมือนจะกระโดด
มากกว่าเดิน ดูครึ่งวิ่งครึ่งกระโดดพร้อมด้วยศีรษะที่พุ่งไปข้างหน้า แขน
แกว่งและหัวเข่างออยู่ตลอดเวลา คล้าย ๆ กับจะหนีอันตรายที่น่ากลัว

แต่เอาใบไม้และกิ่งไม้ไปสุมไว้บนศพเท่านั้น แสดงอาการโศกเศร้ากันพอ
สมควรแล้ว ก็รีบย้ายที่อยู่ไปหาที่ใหม่ต่อไป

ภาษาของพวกยุมบริเป็นที่ทราบกันน้อย จึงไม่สามารถจัดแยก
ประเภทเข้าใจในภาษาพวกใดได้ กล่าวกันว่าพวกยุมบริไม่มีการตั้งชื่อ
บุคคล เป็นแต่เรียกชื่อเอาตามฐานะญาติ เช่น เรียกพ่อ แม่ ลูกชาย
ลูกสาว พี่ชาย พี่สาว น้องชาย น้องสาว ปู่ และตา เป็นต้น จนครบ
จำนวนคนในหมู่ของตนเท่านั้น.

พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด อักษรเจริญทัศน์ แผนกการพิมพ์

■ ๒๑-๒๓ ถนนบำรุงเมือง สี่ราชนครินทร์ พระนคร โทร. ๒๔๐๒๘
■ นายสุทัศน์ เทวอักษร ผู้พิมพ์โฆษณา พ.ศ. ๒๕๐๙